Lietas Nr. 11095049921
KA02-0015-25/3
ECLI:LV:KUAT:2025:0211.11095049921.7.S

Kurzemes apgabaltiesa

SPRIEDUMS

Latvijas Republikas vārdā

Liepājā 2025.gada 11.februārī

Tiesa šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētāja Aiva Daidere

tiesneses Aija Āva, Silva Reinholde

piedaloties prokurorei Jevgēnijai Biļevskai

aizstāvim Haraldam Narbutam

atklātā tiesas sēdē apelācijas kārtībā iztiesāja krimināllietu sakarā ar Rīgas Pārdaugavas prokuratūras prokurores Jevgēnijas Biļevskas apelācijas protestu un cietušā /Persona A/ apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas tiesas 2023.gada 5.jūnija spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Rīgas pilsētas tiesas 2023.gada 5.jūnija spriedumu /Persona B/ apsūdzībā pēc Krimināllikuma 125.panta trešās daļas un 126.panta pirmās daļas atzīts par nevainīgu un attaisnots.

/Persona B/ piemērotie drošības līdzekļi - pieteikšanās noteiktā laikā policijas iestādē un aizliegums tuvoties /Persona A/ - atcelti.

/Persona A/ pieteiktā mantiskā kaitējuma kompensācija 921,50 *euro* un morālā kaitējuma kompensācija 3000 *euro* atstāta bez izskatīšanas.

Pieteikums par cietušajiem izmaksātās valsts kompensācijas, kopā 3750 *euro*, piedziņu atstāts bez izskatīšanas.

/Persona B/ atbrīvots no procesuālo izdevumu 520 *euro* samaksas par juridiskās palīdzības sniegšanu kriminālprocesā.

Ar spriedumu izlemts jautājums par rīcību ar lietiskajiem pierādījumiem.

[2] /Persona B/ apsūdzēts:

Krimināllikuma 125.panta trešajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījumā par tīšu smagu miesas bojājumu nodarīšanu, kas vainīgā neuzmanības dēļ bijis par iemeslu cietušā nāvei;

Krimināllikuma 126.panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījumā par tīšu vidēja smaguma miesas bojājumu nodarīšanu cietušajam.

[3] Par pirmās instances tiesas spriedumu apelācijas protestu iesniegusi Rīgas Pārdaugavas prokuratūras prokurore J.Biļevska, lūdzot spriedumu atcelt un taisīt jaunu, /Persona B/ notiesājošu spriedumu; atzīt /Persona B/ par vainīgu pēc Krimināllikuma 125.panta trešās daļas un sodīt ar brīvības atņemšanu un 5 gadiem un probācijas

uzraudzību uz 2 gadiem; atzīt /Persona B/ par vainīgu pēc Krimināllikuma 126.panta pirmās daļas un sodīt ar brīvības atņemšanu uz 9 mēnešiem; saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta otro un trešo daļu, daļēji saskaitot sodus, galīgo sodu /Persona B/ noteikt brīvības atņemšanu uz 5 gadiem 7 mēnešiem un probācijas uzraudzību uz 2 gadiem; saskaņā ar Krimināllikuma 52.panta ceturto un piekto daļu /Persona B/ soda termiņā ieskaitīt aizturēšanā un apcietinājumā pavadīto laiku no 2021.gada 12.maija līdz 2021.gada 13.jūlijam; 2021.gada 15.jūlijā /Persona B/ piemērotos drošības līdzekļus – pieteikšanos policijas iestādē un aizliegumu tuvoties un komunicēt ar /Persona A/ – atcelt ar sprieduma spēkā stāšanos; piedzīt no /Persona B/ valsts labā Juridiskās palīdzības administrācijas cietušajam /Persona A/ izmaksāto valsts kompensāciju 1250 *euro* apmērā un /Persona C/ izmaksāto valsts kompensāciju 2500 *euro* apmērā; piedzīt no /Persona B/ valsts labā procesuālos izdevumus par zvērināta advokāta H.Narbuta apsūdzētajam sniegto juridisko palīdzību 520 *euro* apmērā; pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 240.panta pirmās daļas 1.punktu, divus slotas kātu fragmentus, siekalu paraugu atlikumus papīra iepakojumā ar drošības uzlīmi Nr./Numurs/ un daktiloskopisko plēvi ar roku pēdām, kas iepakota aploksnē ar drošības uzlīmi Nr./Numurs/, iznīcināt pēc sprieduma spēkā stāšanās.

Prokurore apelācijas protestu pamatojusi ar turpmākiem apsvērumiem.

[3.1] Pirmās instances tiesa, taisot spriedumu, ir pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 19.panta trešās daļas, 124.panta trešās un piektās daļas, 128.panta otrās un trešās daļas, 511.panta otrās daļas un 512.panta pirmās daļas pārkāpumus.

Pirmās instances tiesas spriedums neatbilst Kriminālprocesa likuma 525.panta otrās daļas 2. un 3.punkta prasībām, jo tā motīvu daļā nav norādīti tiesas noskaidrotie notikuma apstākļi un motīvi, kādēļ tiesa noraida valsts apsūdzības uzturētāja apsūdzību pamatojošos pierādījumus. Prokurore uzskata, ka tiesa pierādījumus lietā vērtējusi atrauti un vienpusēji, par labu apsūdzētajam, nevērtējot visus lietas materiālus to kopumā un savstarpējā saistībā.

[3.2] Prokurores ieskatā, pirmās instances tiesa nepamatoti cietušā /Persona A/ liecības atzinusi par nekonsekventām, nepiešķirot tām ticamību. Tāpat tiesa nepamatoti atzinusi, ka cietušais /Persona A/ pirmstiesas kriminālprocesā liecinājis, izmantojot no policijas iegūto informāciju. Tiesa nav izvērtējusi cietušā /Persona A/ sākotnējās 2021.gada 30.aprīlī sniegtās ziņas par apstākļiem, kādos uz cietušo dzīvokli atnāca apsūdzētais /Persona B/ un nodarīja miesas bojājumus /Persona A/ un /Persona D/, kopsakarā ar citām kriminālprocesā iegūtām ziņām, Neatliekamās medicīniskās palīdzības izsaukuma laikā un mediķiem izsaukuma izpildes laikā notikuma vietā /Adrese A/, sniegtajām ziņām par uzbrukumu un miesas bojājumu nodarīšanu /Persona A/ un /Persona D/ no kaimiņa puses, kad cietušajam nebija pieejami lietas materiāli.

[3.2.1] Apelācijas protestā atreferēts cietušā /Persona A/ sākotnēji norādītais par notikuma apstākļiem, atzīmējot, ka par iespējamu miesas bojājumu nodarīšanas /Persona D/ iemeslu cietušais /Persona A/ norādījis 2022.gada 11.augustā un tiesas sēdē, proti, /Persona B/ sitienu nodarīšanas laikā teicis frāzi „sūdzoties brālim". /Persona A/ ar šo frāzi sapratis, ka apsūdzētais aiz durvīm dzirdējis /Persona D/ par apsūdzēto teikto.

[3.2.2] Prokurore uzskata, ka, vērtējot cietušā medicīnas darbiniekiem sniegtās ziņas, tiesa nepamatoti atzinusi, ka viņam bija konstatēti uzvedības traucējumi alkohola lietošanas dēļ. Šī frāze atrauta no Neatliekamās medicīniskās palīdzības Izsaukuma elektroniskajā kartē norādītās sākotnējās pilnās diagnozes. Cietušais mediķiem norādījis, ka lieto medikamentus, un pacienta uzvedība palīdzības izsaukuma kartē norādīta – mierīgs. VSIA „Paula Stradiņa klīniskās universitātes slimnīcā" cietušajam /Persona A/ etilalkohola klātbūtne asinīs netika konstatēta, un paša cietušā sniegtās ziņas par izlietotu alu 6-12 stundas pirms notikuma neapstiprina to, ka viņš notikuma laikā lietojis alkoholu, līdz ar to tiesa nepamatoti apšaubījusi cietušā sniegtās ziņas šajā daļā. Turklāt pretēji lietas materiālos esošajām ziņām pirmās instances tiesa spriedumā norādījusi, ka cietušais bija iepazinies ar lietas materiāliem, tāpēc viņam bijis pamats norādīt, ka viņš nebija lietojis alkoholu.

[3.2.3] Valsts apsūdzības uzturētājas ieskatā, tiesa nepamatoti norādījusi, ka /Persona A/ liecinātais par pelēkā slotas kāta neesību pirms tam dzīvoklī neapstiprinās ar ekspertīzes atzinumu, jo uz slotas kāta ir konstatēts abu brāļu bioloģiskais materiāls, un atzinusi, ka cietušais tādējādi cenšas radīt iespaidu, ka šie slotas kāti iepriekš dzīvoklī nav bijuši. Prokurore norāda, ka tas, ka uz abiem slotas kātiem nav atrasts apsūdzētā bioloģiskais materiāls, neapstiprina to, ka viņš tos neatnesa uz cietušo dzīvokli un nepielietoja miesas bojājumu nodarīšanā cietušajiem. Savukārt abu cietušo bioloģiskā materiāla atrašanās uz abiem kātiem kopsakarā ar cietušā /Persona A/

sniegtajām ziņām un 2021.gada 1.jūlija tiesu medicīniskās ekspertīzes atzinuma slēdzienā norādīto apstiprina to, ka tie abi tika pielietoti miesas bojājumu nodarīšanā abiem cietušajiem. Norādītajām ziņām tiesa nav devusi savu novērtējumu.

[3.2.4] Apelācijas protestā akcentēts spriedumā nepareizi norādītais neatliekamās medicīniskās palīdzības izsaukuma laiks – plkst.05.51, jo no Neatliekamās medicīniskās palīdzības Izsaukuma elektroniskajā kartē norādītā konstatējams, ka tā tika izsaukta plkst.05.08. Saskaņā ar Tiesu medicīniskās ekspertīzes 2021.gada 1.jūlija atzinumu cietušajam /Persona D/ miesas bojājumi nodarīti neilgi pirms viņa nogādāšanas slimnīcā, proti, plkst.7.18. Cietušais liecinājis, ka rokas sāpju dēļ ar grūtībām uzrakstījis /Persona B/ pieprasīto tekstu, pēc apsūdzētā aiziešanas sakopies un apmazgājies, jo viņam tecējušas asinis. Prokurore norāda, ka tiesa nav vērtējusi cietušā nosauktos iespējamos laikus, ko viņš bija uztvēris subjektīvi, proti, ka viņa brālis mājās atnācis nakts vidū, domājot, ka ap plkst.2.00-3.00, un, izsaucot mediķus, telefoniski teicis, ka uzbrucējs aizgājis jau kādu stundu. 2022.gada 11.augusta liecībās un tiesas sēdē cietušais paskaidrojis, ka viņa telefons, kur varēja paskatīties laiku, bija nolikts malā, kā arī norādījis uz iespējamu atrašanos šoka stāvoklī.

[3.2.5] Atreferējot cietušā 2021.gada 30.aprīlī un 3.augustā liecināto, 2021.gada 25.maija liecību pārbaudē uz vietas norādīto, prokurore uzskata, ka tiesa nepamatoti cietušā /Persona A/ sniegtās liecības atzinusi par nekonsekventām daļā par to, vai viņš redzēja, ka brālim tiek nodarīti miesas bojājumi, jo viņš jau sākotnēji liecinājis par paša redzēto.

Tāpat tiesa, pārkāpjot savas kompetences robežas, nepamatoti novērtējusi un atzinusi, ka cietušā /Persona A/ psihiskā saslimšana un veselības stāvoklis ietekmējis viņa sniegto informāciju. Prokurore atsaucas uz lietas materiālos esošo cietušajam /Persona A/ veiktās Ambulatorās tiesu psihiatriskās ekspertīzes atzinumu, kurā konstatēts, ka cietušais ir spējīgs pareizi uztvert lietai nozīmīgus apstākļus un dot par tiem pareizas liecības, ar viņu var veikt izmeklēšanas darbības un viņš var piedalīties tiesas sēdēs.

Par nepamatotām valsts apsūdzības uzturētāja uzskata tiesas šaubas par cietušā spēju nošķirt, kas ir viņa paša pieredzēts notikums.

[3.3] Apelācijas protesta iesniedzēja uzskata, ka tiesa, atzīstot apsūdzētā sniegtās liecības par savstarpēji pretrunīgām, nepamatoti atzinusi, ka viņa piedāvātie divi situācijas izklāsti (dzīvoklī neiegāja un iegāja dzīvoklī) neapstiprinās ar citiem pierādījumiem. Tiesa apsūdzētā sniegtās ziņas saturiski nav izvērtējusi kopsakarā ar citām kriminālprocesā iegūtām ziņām. Arī apstāklis, ka apsūdzētais tiesas sēdē uz uzdotajiem jautājumiem nevarēja konkrēti atbildēt, nedod pamatu nevērtēt viņa kriminālprocesā sniegtās liecības.

[3.4] Prokurores ieskatā, tiesa nepamatoti atzinusi, ka cietušā un apsūdzētā liecības sakrīt tikai daļā par to, ka /Persona D/ 2021.gada 30.aprīļa vakarā bija kopā ar apsūdzēto un atnāca mājās piedzēries. Ne pirmstiesas, ne tiesas izmeklēšanā netika konstatēts pamats cietušajam /Persona A/ aprunāt apsūdzēto, uz tādu nevarēja norādīt arī pats apsūdzētais.

Prokurore apelācijas protestā norāda uz pretrunām apsūdzētā pašrocīgi rakstītajā liecībā - pieteikumā izmeklēšanas tiesnesei un tiesas sēdē liecinātajā, norādot, ka spriedumā nav izvērtētas apsūdzētā tiesas sēdē sniegtās ziņas par cietušo dzīvokļa telpu un mēbeļu izkārtojumu kopsakarā ar viņa paša paskaidrojumiem, ka cietušo dzīvoklī bijis apmēram pirms pieciem gadiem, kad palīdzējis cietušajiem ar santehniku. Vienlaikus poligrāfa ekspertīzes laikā apsūdzētais ekspertam norādījis, ka cietušo dzīvoklī bijis apmēram desmit gadus atpakaļ, kad palīdzējis ar dokumentiem privatizācijas jautājuma kārtošanā.

Tāpat, valsts apsūdzības uzturētājas ieskatā, tiesa nav izvērtējusi apsūdzētā poligrāfa ekspertīzes laikā ekspertam sniegtās ziņas, ka 2021.gada 30.aprīļa naktī viņš nebija cietušo dzīvoklī, kopsakarā ar ekspertīzes laikā konstatētajām pazīmēm, ka apsūdzētais netiecās sniegt atmiņā esošu informāciju par ekspertīzē relevantiem apstākļiem, kad sniedza atbildes uz precizējošiem jautājumiem par tiem un centās maldināt ekspertu, kā arī ekspertīzes rezultātu, ka /Persona B/, visticamāk, melo, teikdams, ka 2021.gada 30.aprīlī /Adrese A/, nav sitis ar metāla stieni pa galvu un ķermeni /Persona A/ un /Persona D/.

[3.5] Protesta iesniedzēja, atsaucoties uz judikatūrā paustajām atziņām un tiesību doktrīnā norādīto, uzskata, ka pirmās instances tiesa lietā iegūtos pierādījumus nav izvērtējusi atbilstoši Kriminālprocesa likuma 128.panta otrajā daļā noteiktajiem pierādījumu vērtēšanas kritērijiem.

[3.6] Prokurore apelācijas protestā atreferē tiesu medicīniskās ekspertīzes Nr./Numurs/ slēdziena secinājumu daļā norādīto un no cietušā sniegtajām ziņām konstatē, ka apsūdzētais nodarīja /Persona A/ un /Persona D/ miesas bojājumus, kas apstiprinās ar tiesu medicīniskās ekspertīzes atzinumiem, līdz ar to, prokurores ieskatā, konstatējama cēloņsakarība starp apsūdzētā darbību un sekām – cietušajam /Persona A/ nodarītajiem miesas bojājumiem un /Persona D/ miesas bojājumu rezultātā nāves iestāšanās faktu.

Valsts apsūdzības uzturētāja norāda uz valsts izmaksāto kompensāciju cietušajiem /Persona A/ un /Persona C/ un to atmaksas pienākumu, kurš saskaņā ar likuma „Par valsts kompensāciju cietušajiem" $3.^{1}$panta 2.punktu uzliekams noziedzīgā nodarījuma izdarītājam, kurš atzīts par vainīgu, pamatojoties uz notiesājošu spriedumu.

Tāpat prokurore norāda uz lietā konstatētajiem procesuālajiem izdevumiem saskaņā ar Kriminālprocesa 367.panta pirmās daļas 4.punktu. Ievērojot apstākli, ka apsūdzētais /Persona B/, prokurores ieskatā, ir atzīstams par vainīgu viņam celtajā apsūdzībā, saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 368.panta pirmo daļu procesuālie izdevumi par zvērināta advokāta H.Narbuta tiesas izmeklēšanā sniegto juridisko palīdzību apsūdzētajam piedzenami no apsūdzētā /Persona B/.

[3.7] Prokurore lūdz apelācijas instances tiesā pārbaudīt pirmstiesas izmeklēšanā un pirmās instances tiesas izmeklēšanā iegūtos un pārbaudītos pierādījumus, uz tiesas sēdi aicināt tiesu ekspertu /Persona H/, lai uzdotu jautājumus par poligrāfa ekspertīzes veikšanas laikā apsūdzētajam /Persona B/ iegūto ziņu pietiekamību un vērtēšanu, kā arī cietušā nopratināšanas gaitas videoieraksta vērtēšanas nepieciešamību, ievērojot to, ka tas ekspertīzes atzinumā netika atspoguļots.

[4] Par pirmās instances tiesas spriedumu apelācijas sūdzību iesniedzis cietušais /Persona A/, lūdzot spriedumu kā nepareizu un netaisnīgu pilnībā atcelt un taisīt jaunu nolēmumu.

Cietušais apelācijas sūdzību pamatojis ar turpmāk izklāstītajiem apsvērumiem.

[4.1] Norādot uz Augstākās tiesas izteiktajām atziņām par pierādījumu vērtēšanas kritērijiem (*Augstākās tiesas Senāta 2021.gada 8.jūlija lēmums lietā Nr.SKK-324/2021*), citējot juridiskajā literatūrā (*Krastiņš U., Liholaja V., Niedre A. Krimināltiesības. Vispārīgā daļa. Trešais papildinātais izdevums. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2008, 68.lpp.*) ietverto noziedzīga nodarījuma sastāva definīciju un Kriminālprocesa likuma 127.panta pirmajā un otrajā daļā noteikto, cietušais akcentē, ka minētajā pantā nav norāžu, ka pierādījumi iegūstami tikai Kriminālprocesa likumā paredzētajā kārtībā vai tiem jābūt ar sevišķām īpašībām, vai (pierādīšanas avotiem) apveltītiem ar absolūtām īpašībām, tai skaitā attiecībā uz lietu izpratni vai uzvedību, ņemot vērā subjekta atrašanos sevišķos apstākļos.

Apelācijas sūdzības iesniedzējs tiesas vērtējumu par viņu un viņa sniegtajām liecībām uzskata par neobjektīvu, aizskarošu, akcentējot, ka tiesai bija zināmi apstākļi par viņa ar notikumu nesaistītiem veselības traucējumiem, kā arī notikuma laikā viņš ticis ļoti smagi piekauts, kas ir atstājis papildu iespaidu uz viņa veselību, runas spējām un izteiksmi, tomēr tas nevar būt pamats, lai pieļāvuma formā viņa sniegtās ziņas padarītu par nepatiesām.

Cietušais uzskata, ka tiesa subjektīvi viņa sniegtās liecības atzinusi par nederīgām, nedodot citu vērtējumu, kas varētu objektīvi pamatot, ka viņš par nodarījuma apstākļiem sniedzis nepatiesas ziņas, ka viņam būtu pamats apmelot /Persona B/ vai ka viņš nesaprot savas rīcības nozīmi. /Persona A/ norāda, ka aizskarts viņa gods un cilvēktiesības uz taisnīgu tiesu.

Apelators uzsver, ka ir liecinājis konkrēti par piedzīvoto, lai arī atmiņā palikuši notikuma fragmenti. Liecībās paustās ziņas ir loģiskas un secīgas, un nav nozīmes atsevišķiem notikumu elementiem, kas nemaina galveno faktu – norādi uz /Persona B/ kā miesas bojājumu nodarītāju. /Persona A/ liecības ir subjektīvas kā viņa

atmiņu izklāsts veidā un kārtībā, kā notikušo atcerējies un kā to atļauj viņa veselības stāvoklis, viņš runājis patiesību.

[4.2] Apelācijas instances tiesā cietušais lūdz pārbaudīt apsūdzētā un cietušā liecības un kompensācijas pieteikumu.

[5] Apelācijas instances tiesas sēdē procesa dalībnieki norādīja turpmāk minēto.

[5.1] Prokurore J.Biļevska uzturēja un lūdza apmierināt iesniegto apelācijas protestu, pamatojoties uz tajā norādītajiem argumentiem. Cietušā pieteikto precizēto kompensācijas pieteikumu lūdza atstāt bez izskatīšanas.

[5.2] Cietušais /Persona A/ uzturēja iesniegto apelācijas sūdzību, pamatojoties uz tajā norādītajiem argumentiem. Uzturēja iepriekš sniegtās liecības.

[5.3] Juridiskās palīdzības sniedzējs cietušajam, pārstāvis E.Moris pievienojās cietušā /Persona A/ apelācijas sūdzībai. Uzskatīja, ka pirmās instances tiesas spriedums nav tiesisks un taisnīgs, lūdza to atcelt un taisīt jaunu, /Persona B/ notiesājošu spriedumu, pievienojās prokurores viedoklim par /Persona B/ nosakāmo soda veidu un mēru. Lūdza apmierināt precizēto kaitējuma kompensācijas pieteikumu – 1647,50 *euro*, ko veido 195,50 *euro* ārstniecības izdevumi un 1452 *euro* par sniegto juridisko palīdzību, kā arī morālā kaitējuma kompensāciju 3000 *euro*.

[5.4] Apsūdzētais /Persona B/ izmantoja savas procesuālās tiesības un no liecību sniegšanas atteicās, piekrita atbildēt uz jautājumiem, apstiprināja iepriekš sniegtās liecības. Savu vainu inkriminētajā apsūdzībā par miesas bojājumu nodarīšanu cietušajiem neatzina.

Par personību raksturojošām ziņām norādīja, ka strādā galdniecībā /Nosaukums A/ /Nosaukums B/. Veselības stāvoklis normāls, invaliditātes nav, apgādībā meita 19 gadu veca, ar kuru nedzīvo kopā, minimāli piedalās meitas uzturēšanā.

[5.5] Apsūdzētā /Persona B/ aizstāvis H.Narbuts lūdza pirmās instances tiesas spriedumu atstāt negrozītu.

[6] Pārbaudījusi lietā esošos pierādījumus, izvērtējusi apelācijas protestā un sūdzībā norādītos apsvērumus, apelācijas instances tiesa atzīst par pierādītu, ka:

[6.1] /Persona B/ izdarīja Krimināllikuma 125.panta trešajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, tas ir, /Persona B/ tīši nodarīja /Persona D/ smagu miesas bojājumu, kas vainīgā neuzmanības dēļ bijis par iemeslu cietušā nāvei, turpmāk norādītajos apstākļos.

2021.gada 30.aprīlī, pirmstiesas izmeklēšanā precīzāk nenoskaidrotā laikā, bet ne vēlāk kā līdz plkst.05.08, /Persona B/, atrodoties /Adrese A/, dusmu vadīts, nolūkā nodarīt /Persona D/ miesas bojājumus, apzinoties savu darbību kaitīgumu un vardarbīgo raksturu, tīši ar kājām, dūri un metālisku stieni izdarīja viņam sitienus galvas apvidū kopumā ne mazāk kā deviņas reizes, krūšu kurvja apvidū kopumā ne mazāk kā astoņas reizes, pa rokām kopumā ne mazāk kā deviņas reizes un pa kājām kopumā ne mazāk kā sešas reizes.

/Persona B/ prettiesisku darbību rezultātā /Persona D/ nodarīti zemādas asinsizplūdumi abu acu plakstiņos un deguna muguriņas rajonā, nobrāzums apakšlūpas sarkanajā apmalē kreisajā pusē, sistas brūces labās acs augšējā plakstiņā, kreisās uzacs vidējā un ārējā trešdaļā, brūces paura rajonā, asinsizplūdumi uz galvas ādas muskuļu lēvera virsmas pieres-paura vidusdaļā, labo deniņu apvidū, asinsizplūdums labajā deniņu muskulī, deguna kaula šķembains lūzums, labā augšžokļa dobuma ārējās sienas lūzums, labā acs dobuma apakšējās un ārējās sienas lūzumi ar asinsizplūdumiem apkārtējos mīkstajos audos, asinsizplūdums zem cietā galvas smadzeņu apvalka virs galvas smadzeņu kreisās puslodes un cietā apvalka sirpjveidīga izauguma apvidū, asinsizplūdums zem galvas mīkstajiem apvalkiem virs kreisās deniņu daivas, labo pieres – paura daivām, smadzenīšu daivām, kreisās deniņu daivas sasitums, zemādas asinsizplūdumi krūšu kurvja priekšējā virsmā abās pusēs, labās puses sānu – mugurējā virsmā, abpusēji ribu lūzumi ar asinsizplūdumiem apkārtējos mīkstajos audos: labajā pusē 9.-11.ribu tieši lūzumi slīpi no paduses mugurējās līdz lāpstiņas līnijai, kreisajā pusē 6.ribas netiešs lūzums pa paduses mugurējo līniju, 7., 8.ribu tieši lūzumi pa paduses priekšējo līniju, kā arī zemādas asinsizplūdumi uz rokām un kājām, nobrāzums uz kreisā apakšstilba.

/Persona B/ prettiesisku darbību rezultātā /Persona D/ nodarītie miesas bojājumi kopumā pēc sava rakstura pieskaitāmi smagiem miesas bojājumiem, kas bīstami dzīvībai un kuri ir tiešā cēloniskā sakarībā ar cietušā nāves iestāšanos /Datums/ plkst.16.10 VSIA „Paula Stradiņa Klīniskā universitātes slimnīcā" no politraumas ar trulu slēgtu galvas traumu un trulu slēgtu krūšu kurvja traumu, kas sarežģījās ar galvas smadzeņu tūsku, stumbra ķīlēšanos.

[6.2] /Persona B/ izdarīja Krimināllikuma 126.panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, tas ir, /Persona B/ tīši nodarīja /Persona A/ vidēja smaguma miesas bojājumu turpmāk norādītajos apstākļos.

2021.gada 30.aprīlī, pirmstiesas izmeklēšanā precīzāk nenoskaidrotā laikā, bet ne vēlāk kā līdz plkst.05.08, /Persona B/, atrodoties /Adrese A/, dusmu vadīts, nolūkā nodarīt /Persona A/ miesas bojājumus, apzinoties savu darbību kaitīgumu un vardarbīgo raksturu, tīši ar kājām iespēra, ar dūri un metālisko stieni iesita viņam sejas apvidū un pa labo roku kopumā ne mazāk kā sešas reizes.

/Persona B/ prettiesisku darbību rezultātā /Persona A/ nodarīts labā augšžokļa dobuma priekšējās un sānu sienas lūzums, labās acs orbītas apakšējās un sānu sienas lūzums, labā vaiga kaula izauguma lūzums, apakšžokļa labā zara lūzums, labā elkoņa kaula distālās daļas lūzums, kas pēc sava rakstura kā kopumā, tā katrs atsevišķi pieskaitāmi vidēja smaguma miesas bojājumiem, kas izraisa ilgstošu veselības traucējumu uz laiku virs 21 dienas, kā arī sistās brūces uz deguna saknes, mutes priekštelpā, deguna kaula un starpsienas lūzums, kas pieskaitāmi viegliem miesas bojājumiem.

Motīvu daļa

[7] Apsvērusi apelācijas protesta un apelācijas sūdzības motīvus, uzklausījusi cietušo, apsūdzēto, aizstāvja, juridiskās palīdzības sniedzēja cietušajam un prokurores viedokli, pārbaudījusi krimināllietas materiālus iesniegtā protesta un sūdzības apjomā un ietvaros, apelācijas instances tiesa atzīst, ka Rīgas pilsētas tiesas 2023.gada 5.jūnija spriedums pilnībā atceļams, taisāms jauns, /Persona B/ notiesājošs spriedums, tādējādi apelācijas protests un apelācijas sūdzība pēc būtības apmierināmi.

[8] Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 564.panta astoto daļu, ja apelācijas instances tiesa taisa pēc būtības jaunu spriedumu, tā aprakstošajai daļai, motīvu daļai un rezolutīvajai daļai jāatbilst prasībām, kādas šajā likumā noteiktas pirmās instances tiesas spriedumam.

Kriminālprocesa likuma 511.panta otrā daļa noteic, ka spriedumam jābūt tiesiskam un pamatotam. Spriedums ir tiesisks un pamatots, ja tas atbilst Kriminālprocesa likuma 512.panta nosacījumiem, tostarp šā panta pirmajā daļā noteiktajam, ka tiesa, taisot spriedumu, pamatojas uz materiālo un procesuālo tiesību normām. Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 512.panta otrajai daļai tiesa spriedumu pamato ar pierādījumiem, kuri pārbaudīti tiesas sēdē; pierādījumiem, kurus saskaņā ar šā likuma 125.panta noteikumiem nav nepieciešams pārbaudīt; rakstveida pierādījumiem un dokumentiem, kuri norādīti lēmumā par krimināllietas nodošanu tiesai; ziņām, kas fiksētas konkrētajā kriminālprocesā agrāk sniegtajās liecībās, ja aizstāvība piekritusi šo liecību izmantošanai; personas, kura tiesas sēdē sniedza liecības, konkrētajā pirmstiesas kriminālprocesā sniegtajām ziņām.

Kriminālprocesa likuma 128.panta otrā daļa noteic, ka to, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus kriminālprocesa laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā.

Ziņu izvērtēšana kopsakarā nozīmē, ka, lai arī ticamība ir katram individuālam pierādījumam piemītoša pazīme, tomēr to noteikt var, tikai skatot attiecīgo pierādījumu vienotā sistēmā ar citiem pierādījumiem un vērtējot, kā veidojas to savstarpējās sakarības (*Krimināprocesa likuma komentāri A daļa. Zinātniska monogrāfija prof. Kristīnes Stradas-Rozenbergas zinātniskā redakcijā.- Rīga: Latvijas Vēstnesis, 2019, 436.lpp.*).

Apgabaltiesa, izvērtējot pirmās instances tiesas spriedumā sniegto pierādījumu analīzi un uz tiem balstītos secinājumus, atzīst, ka pirmās instances tiesa lietā iegūtos pierādījumus izvērtējusi atrauti vienu no otra, tas ir, nav izvērtējusi tos atbilstoši Kriminālprocesa likuma 128.panta otrajā daļā noteiktajiem pierādījumu vērtēšanas kritērijiem, kas novedis pie kļūdainu secinājumu izdarīšanas. Tādējādi pirmās instances tiesas spriedums, ar kuru /Persona B/ atzīts par nevainīgu un attaisnots inkriminētajās apsūdzībās, nevar tikt atzīts par tiesisku un pamatotu un ir atceļams.

[9] Lai gan apsūdzētais /Persona B/ ne pirmās instances, ne apelācijas instances tiesas sēdē savu vainu viņam inkriminētajos noziedzīgajos nodarījumos pēc Krimināllikuma 125.panta trešās daļas un 126.panta pirmās

daļas neatzina, apelācijas instances tiesa uzskata, ka ar krimināllietā savāktajiem un tiesas izmeklēšanā pārbaudītajiem pierādījumiem to kopumā un savstarpējā saistībā pilnībā apstiprinās apsūdzētā vainīgums viņam celtajā apsūdzībā, tāpēc lietā ir taisāms /Persona B/ notiesājošs spriedums, piespriežot viņam sodu.

[10] Apsūdzētais /Persona B/ par lietā noskaidrojamiem apstākļiem konsekventi noliedzis, ka būtu nodarījis jebkāda veida miesas bojājumus cietušajiem /Persona D/ un /Persona A/.

[10.1] No pirmstiesas izmeklēšanas laikā 2021.gada 13.maijā /Persona B/ sniegtajām liecībām izriet, ka 2021.gada 30.aprīlī atgriezies no reisa. Kad kārtojis automašīnu, viņam vairākas reizes zvanījis kaimiņš /Persona D/. /Persona D/ atnācis ar nelielu vīna pudeli, abi sēdējuši /Persona B/ darba automašīnā, /Persona D/ palicis satraukts un nesavaldīgs, apsūdzētais teicis viņam, lai dodas mājās, un /Persona D/ aizgājis. Apsūdzētais vēl apmēram pusstundu krāmējies automašīnā, tad aizgājis līdz mājai, kāpņu telpā dzirdējis, ka augšā kāds lamājas. Nolicis dzīvoklī mantas, izgājis kāpņu telpā, dzirdējis /Persona D/ balsi un ar liftu uzbraucis uz trešo stāvu. /Persona D/ dzīvokļa durvis bijušas vaļā, un apsūdzētais, izkāpjot no lifta, kāpņu telpā ieraudzījis /Persona D/, kurš skaļi lamājies ar citu dzīvoklī esošu personu. Apsūdzētais jautājis par nepieciešamību izsaukt policiju, bet saņēmis atbildi, ka paši nomierināsies, pēc kā devies uz savu dzīvokli un aizmidzis (*lietas 1.sējuma 149.-150.lapa*).

[10.2] Izmeklēšanas tiesnesei adresētā 2021.gada 17.maija pieteikumā par apcietinājuma atcelšanu vai mīkstināšanu /Persona B/, izklāstot notikušā apstākļus, papildus jau iepriekš norādītajam paskaidrojis, ka, uzbraucot ar liftu uz trešo stāvu, lai noskaidrotu skaļā konflikta apstākļus, redzējis /Persona D/ stāvam pie sava dzīvokļa durvīm un lamājamies ar kādu dzīvoklī esošu personu. Tiklīdz apsūdzētais mēģinājis viest skaidrību par notikušo, /Persona D/ viņu skaļi un agresīvi pārtraucis. Noskaidrojies, ka konflikts bijis starp brāļiem /Persona D/ un /Persona A/, lūdzis abus nomierināties un vaicājis /Persona A/ atļauju ieiet dzīvoklī, lai nostātos starp brāļiem un mazinātu viņu verbālās un fiziskās sadursmes. /Persona A/ atļāvis, apsūdzētais kādu laiku pastāvējis starp brāļiem, pārliecinājies, ka viņi ir nedaudz nomierinājušies, ierosinājis apsēsties, palūdzis /Persona A/ uzvārīt ūdeni tējai vai kafijai, pats pēc laika aizgājis uz savu dzīvokli pēc svecēm, cepumiem un konfektēm. Kad atgriezies dzīvoklī, brāļi atradušies turpat, kur iepriekš. /Persona D/ kaut ko nesaprotamu vāvuļojis, izteicis rupjus vārdus. Sēdējuši dzēruši tēju, kafiju, ēduši našķus, /Persona A/ pa laikam pieskāries savam ķermenim un sāpēs saviebies, no kā apsūdzētais secinājis, ka viņš bijis savainots, taču neko nav jautājis. Sarunu laikā /Persona D/ alkohola ietekmē kļuvis nekustīgs, gulējis sakņupis uz grīdas, sarāvies pie loga uz mantām, arī /Persona A/ bijis saguris. Pēc 5-15 minūtēm apsūdzētais devies uz savu dzīvokli gulēt. Alkoholu tajā dienā nav lietojis.

[10.3] Turpmākajās liecībās /Persona B/ (pirmstiesas izmeklēšanas laikā 2022.gada 28.janvārī) /Persona B/ precizējis, ka, ieejot kāpņutelpā un dzirdot lamāšanos, kliegšanu, pakāpies uz trešo stāvu un kāpņu laukumā redzējis stāvam /Persona D/, viņa dzīvokļa durvis bijušas vaļā. /Persona D/ lamājies ar kādu, kurš atradies dzīvoklī un kuru apsūdzētais nav redzējis. Apsūdzētais sapratis, ka /Persona D/ bijis par daudz iedzēris un nav laists dzīvoklī. Apsūdzētais piedraudējis, ka trokšņošanas nepārtraukšanas gadījumā sauks policiju, pēc kā devies uz savu dzīvokli gulēt. Apsūdzētais paskaidrojis, ka brāļu /Uzvārds/ dzīvoklī bijis tikai vienu reizi pirms pieciem gadiem, kad /Persona D/ palūdzis salabot santehniku. Apsūdzētais noliedzis jebkādu konfliktu esību ar /Persona D/ vai /Persona A/, noliedzis miesas bojājumu nodarīšanas faktu, nevienam no brāļiem neko nav licis rakstīt, konkrētajā vakarā cietušo dzīvoklī nav bijis, brāļus nav izšķīris (*lietas 1.sējuma 158.-160.lapa*).

[10.4] Pirmās instances tiesā apsūdzētais /Persona B/ liecinājis, ka, dodoties noskaidrot trokšņošanas iemeslus, konstatējis, ka /Persona D/ stāvējis pie slēgtām durvīm, strīdējies ar /Persona A/, kurš bijis dzīvoklī. Pēc apsūdzētā teiktā, ka sauks policiju, devies prom, /Persona D/ palicis ārpus dzīvokļa. Apsūdzētais pēc tam mājās gulējis līdz pusdienas laikam.

[10.5] Apelācijas instances tiesā, piekrītot atbildēt uz uzdotajiem jautājumiem, apsūdzētais norādīja, ka notikuma laikā bijis /Persona A/ un /Persona D/ dzīvoklī, aizvedis uz dzīvokli /Persona D/, jo viņš pats nav turējies kājās, bet īsti labi neatcerējās, jo pagājis ilgs laiks. Paskaidroja, ka atradies Igaunijā, kad /Persona D/ viņam tajā dienā vairākkārt zvanījis un gribējis tikties, parunāties. Kad atbraucis pēc reisa, tīrījis mašīnu un veicis dokumentāciju, atnācis /Persona D/ ar kokteiļiem vai vīnu, ļoti manāmi iereibis, lietojis alkoholu arī mašīnā, kāpjot ārā no automašīnas, nokritis. Precīzi nevarēja atcerēties, vai kopā ar /Persona D/ mašīnā lietojis alkoholu. /Persona A/ tajā vakarā nav redzējis vai varbūt ir redzējis, nevarēja atcerēties. /Persona D/ nav varējis pats uzkāpt pa trepēm, apsūdzētais viņam palīdzējis no ielas nokļūt dzīvoklī. Neatcerējās, vai pirms /Persona D/ nogādāšanas dzīvoklī bija

iegājis savā dzīvoklī. Tāpat neatcerējās, kā nokļuvis cietušā dzīvoklī. Norādīja, ka pirmās instances tiesas laikā notikušo atcerējies labāk. Nezina, kā un kad uzzinājis, ka brāļi ir piekauti, varbūt kāds kaimiņš pateica. /Persona D/ viņam nebija ne draugs, ne paziņa. Kad /Persona D/ laukā smēķējis, apsūdzētais parasti ar viņu sasveicinājies un pārmijis kādu vārdu. /Persona D/ mēdzis viņam zvanīt, bet ne tik bieži, kā tajā vakarā. Norādīja, ka nav vainīgs izvirzītajā apsūdzībā.

[10.6] Tiesa apsūdzētā liecībām ticamību piešķir tikai tik tālu, cik tās nav pretrunā pārējiem lietā pārbaudītajiem pierādījumiem, tas ir, daļā par /Persona B/ komunikāciju ar /Persona D/ pirms viņa piekaušanas - par savstarpējo sazvanīšanos, pasēdēšanu /Persona B/ kravas automašīnas salonā, alkohola lietošanu un došanos katram uz savu dzīvokli (/Persona B/ - 1.stāvā, cietušais /Persona D/ – 3.stāvā), pēc kā /Persona B/ devies uz cietušo dzīvokli. Savukārt apsūdzētā liecībām daļā par tālākiem notikumiem, pie kādiem brāļi /Uzvārds/, apsūdzētā ieskatā, guva miesas bojājumus – proti, ka brāļi /Persona A/ un /Persona D/ konfliktējuši savā starpā, iespējams, miesas bojājumus nodarījuši viens otram, tiesa ticamību nepiešķir, jo uzskata, ka apsūdzētais ar šāda veida liecībām cenšas maldināt tiesu ar mērķi aizstāvības pozīcijas ietvaros ar jebkuriem līdzekļiem izvairīties no krimināltatbildības un tai sekojošā soda neizbēgamības.

Apstākli, ka apsūdzētais nav sniedzis patiesas liecības netieši apstiprina arī apsūdzētā poligrāfa ekspertīzes laikā eksperta konstatētais. Atkarībā no tā, par kādiem tematiem bija saruna, atšķīrusies apsūdzētā verbālā un paraverbālā (balss tonis, intonācija, temps, skaļums, pauzes) ekspresija. Apsūdzētais nav tiecies sniegt atmiņā esošu informāciju par ekspertīzē relevantiem apstākļiem, par tiem runājis pasīvi, skopi, neskaidri, vienlaikus ļoti aktīvi, enerģiski, plaši, reizēm pat pēc savas iniciatīvas runājis par citiem tematiem, kas nav attiekušies uz noskaidrojamiem apstākļiem un eksperta jautājumiem. Tāpat eksperts konstatējis, ka apsūdzētā uzvedībā, neverbālajās izpausmēs izpaudies nemiers, ko centies no eksperta noslēpt, kad iztauja notikusi par lietā noskaidrojamiem apstākļiem, sasprindzinājums par to, kādi varētu tikt uzdoti nākamie jautājumi. Poligrāfa ekspertīzē secināts, ka, izvērtējot /Persona B/ psihofizioloģisko un psihoemocionālo procesu novērotās izpausmes izpētes gaitā, ir pamats secinājumam, ka, visticamāk, /Persona B/ melo teikdams, ka 2021.gada 30.aprīļa naktī nav sitis ar metāla stieni pa galvu un ķermeni /Persona A/ un /Persona D/.

Šādu uzvedības un liecību sniegšanas veidu tiesa apsūdzētajam novēroja arī tiesas sēdē, kas kontekstā ar apsūdzētā liecībās norādīto ziņu pretrunīgumu ar citiem lietā pārbaudītiem pierādījumiem, tostarp cietušā /Persona A/ liecībām, vērtējot visus pierādījumus to kopumā, deva apgabaltiesai pamatu atzīt, ka par lietā pierādāmajiem apstākļiem apsūdzētā liecībām ticamība nav piešķirama.

[11] Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 127.panta pirmo daļu, pierādījumi kriminālprocesā ir jebkuras likumā paredzētā kārtībā iegūtas un noteiktā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus kriminālprocesā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto pierādīšanas priekšmetā ietilpstošo apstākļu esības vai neesības pamatošanai.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 128.panta otrajai daļai to, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, tai skaitā apsūdzētā liecībās sniegtās ziņas, tiesa izvērtē, aplūkojot visus kriminālprocesa laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem to kopumā un savstarpējā saistībā.

Krimināllikuma 1.panta pirmā daļa noteic, ka pie krimināltatbildības saucama un sodāma tikai tāda persona, kura ir vainīga noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, tas ir, kura ar nodomu (tīši) vai aiz neuzmanības izdarījusi šajā likumā paredzētu nodarījumu, kam ir visas noziedzīga nodarījuma sastāva pazīmes.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 124.panta otrajai daļai kriminālprocesā pierādāma noziedzīga nodarījuma sastāva, ko veido četri obligāti elementi – objekts, objektīvā puse, subjekts un subjektīvā puse – esība vai neesība, kā arī citi Krimināllikumā un Kriminālprocesa likumā paredzēti apstākļi, kuriem ir nozīme konkrēto krimināltiesisko attiecību taisnīgā noregulējumā.

Lai gan apsūdzētais /Persona B/ savu vainu inkriminētajā apsūdzībā neatzina, apelācijas instances tiesa atzīst, ka ar krimināllietā savāktajiem un tiesas izmeklēšanā pārbaudītajiem pierādījumiem pilnībā apstiprinās /Persona B/ vainīgums Krimināllikuma 125.panta trešajā daļā un 126.panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu izdarīšanā, tāpēc lietā taisāms notiesājošs spriedums, piespriežot apsūdzētajam sodu.

Ievērojot, ka abi noziedzīgie nodarījumi ir savstarpēji saistīti, notikuši faktiski vienā vietā un pēctecīgi vienā laika, tiesas izklāstītais pierādījumu loks attiecināms uz abiem noziedzīgiem nodarījumiem.

/Persona B/ vainīgums pierādīts ar turpmāk analizētajiem pierādījumiem.

[11.1] No cietušā /Persona A/ liecībās norādītajām ziņām izriet tālāk analizētais.

[11.1.1] Saskaņā ar cietušā pirmstiesas izmeklēšanas laikā 2021.gada 30.aprīlī sniegtajām liecībām /Adrese A/ dzīvoklī dzīvojis kopā ar brāli /Persona D/. Brālis 2021.gada 30.aprīlī ap plkst.24.00 aizgājis lietot alkoholu kopā ar kaimiņu /Persona B/, kurš dzīvo mājas pirmajā stāvā. Kur tieši devies brālis, nav zinājis. Kaimiņš esot apmēram 55 gadus vecs, 1,85m garš, sportiskas miesas būves, ar sirmu, īsu bārdu, runā latviski. Brālis mājās atnācis ap plkst.03.00 un pateicis, ka kaimiņš /Persona B/ uzvedies neadekvāti un atsaucies par viņu negatīvi, bet ko konkrēti teicis - neatcerējās. Apmēram pēc 5 minūtēm pie durvīm piezvanīts, durvis atvēris brālis, tajā brīdī cietušais atradies savā istabā. Cietušais izdzirdējis, ka koridorā skaļi bļaustās, un izgājis paskatīties. Ieraudzījis, ka brālis atrodas uz grīdas un kaimiņš /Persona B/ viņu sit - ar kājām, ar metāla stieni sarkanā krāsā pa ķermeni, galvu, kājām. Sitienu skaitu nav varējis pateikt, bijuši ne mazāk kā 10. Cietušais gājis brāli aizsargāt, tas ir, pārtraukt kaimiņa darbības. Kad viņš pienācis pie /Persona B/, /Persona B/ viņam uzreiz iesitis pa seju deguna rajonā, neatceras, ar ko iesitis. /Persona B/ cietušajam iesitis ne mazāk kā piecas reizes, kā arī sitis viņam pa ķermeni, rokām, iesitot ne mazāk kā piecas reizes. Nevarēja pateikt, kur trāpījuši sitieni. /Persona B/ cietušajam sitis gan ar kājām, gan rokām, gan ar metāla stieni. Kad cietušais un viņa brālis atradušies uz grīdas piekauti, /Persona B/ teicis, ka viņus nogalinās, ja cietušais neuzrakstīs uz lapas viņa diktētu tekstu. Pēc tam /Persona B/ cietušajam diktējis tekstu, ka cietušais ar brāli ir kāvies un /Persona B/ viņus ir izšķīris. Cietušais pierakstījis /Persona B/ diktēto tekstu uz papīra lapas un šo lapu /Persona B/ paņēmis sev un aizgājis prom. Pēc tam cietušais pamanījis, ka /Persona B/ atstājis koridorā stieni, ar kuru viņus sitis. Ieraudzījis, ka pie rakstāmgalda hallē atrodas vēl viens metāla stienis. Minētie stieņi nepiederot viņiem, tāpēc uzskatījis, ka tos atnesis /Persona B/. Vai /Persona B/ sitis ar šo otro stieni, nav redzējis. Kad /Persona B/ aizgājis prom, cietušais piezvanījis neatliekamajai medicīniskajai palīdzībai. Brālis nav bijis komunicējams, viņš tikai elpojis. Atbraukusi neatliekamā medicīniskā palīdzība un pirmais hospitalizēts brālis. Cietušais atteicies braukt, bet pēc tam viņam palicis slikti un viņš atkal izsaucis neatliekamo medicīnisko palīdzību. Kaimiņš braucis ar smago automašīnu (*lietas 1.sējuma 61.-62.lapa*).

[11.1.2] No 2021.gada 10.maija cietušā papildus nopratināšanas protokola un protokola par uzrādīšanu atpazīšanai pēc fotogrāfijām izriet, ka /Persona A/ no uzrādītajām fotogrāfijām atpazinis apsūdzēto – savu kaimiņu. Cietušais liecinājis, ka 2021.gada 30.aprīlī apsūdzētais atnācis pie cietušā (un viņa brāļa) uz dzīvokli un tur piekāvis. Cietušajam apsūdzētais iesitis ne mazāk kā 10 reizes pa galvu, pa roku un ķermeni, un, kad cietušais nokritis, viņš spēris ar kājām. Apsūdzētais sācis sist /Persona D/ un tad /Persona A/. Sitot apsūdzētais teicis, ka /Persona D/ stāstot cietušajam par apsūdzēto, ka apsūdzētais slikti uzvedoties. Cietušais neesot bijis dzīvoklī pie apsūdzētā, viņš pārsvarā komunicējis ar cietušā brāli. Nūju, ar kuru apsūdzētais sitis cietušo un viņa brāli, apsūdzētais nometis un atstājis pie viņiem (*lietas 1.sējuma 63., 65.-66.lapa*).

[11.1.3] No 2021.gada 25.maija protokola par liecību pārbaudi uz vietas izriet, ka cietušais parādījis istabu, kurā gulējis, un liecinājis, ka viņš gājis no istabas uz gaiteni un gaitenī /Persona B/ viņu piekāvis. Parādot vietu pie balkona, liecinājis, ka /Persona D/ aizgājis tur un gulējis uz grīdas (*lietas 1.sējuma 71.-89.lapa*).

[11.1.4] No liecību pārbaudes uz vietas videofiksācijas redzams, ka procesuālās darbības sākumā cietušais atrodas pie dzīvokļa durvīm un liecinājis, ka, ja pareizi atceras, kaimiņu no pirmā stāva sauc /Vārds/. Redzējis viņu tikai vienu reizi, kad viņš viņu sitis. Brālis ar /Persona B/ saticies. Brālis /Persona B/ zvanījis, izgājuši naktī laukā smēķēt. /Persona B/ bija nopircis šņabi, un viņi dzēruši. /Persona B/ dēļ tā dzēriena vai tāpat sadusmojies. Brālis ienācis nakts vidū ap 2-3 dzīvoklī. Cietušais gulējis. Brālis viņam stāstījis, ka /Persona B/ uzvedas, kā nevajag. /Persona B/ laikam no kāpņu telpas to dzirdējis, ka brālis par viņu (/Persona B/) sūdzas, sadusmojies. Tad ar metāla nūjām dauzījis pa durvīm un zvanījies. Gribējis, lai ielaiž. Brālis ielaidis. /Persona B/ iegājis iekšā. Cietušais dzirdējis, ka brālis saka, ka jāsauc policija. Brāli /Persona B/ bija nogāzis zemē un sitis. Cietušais vilcis /Persona B/ nost, un tad /Persona B/ sācis viņu sist.

Cietušais norādījis, kurā istabā gulēja viņš, un liecinājis, ka izkāpis no gultas un gājis klāt brālim. /Persona B/ sitis vai nu ar rokām, kājām vai ar metāla stieni. Cietušais bijis apdullis. Viņš sēdējis vai gulējis koridorā.

/Persona B/ sitis brālim, sakot, lai neceļas, lai sēž. Brālis aizgājis uz citu vietu (cietušais rāda uz vietu pie ieejas uz lodžiju). /Persona B/ teicis, lai cietušais arī neceļas, arī ka nositīs abus. Teicis, ka ar gludekli varēs nosist. Var redzēt, ka taisījis vaļā gludekli (cietušais rāda uz iepakojumu). Abi ar brāli bijuši sasisti. /Persona B/ licis rakstīt lapiņu, ka cietušais esot uzbrucis brālim. Baidoties, ka /Persona B/ viņu nositīs, cietušais rakstījis to lapiņu. Ko /Persona B/ diktējis, to uzrakstījis. /Persona B/ teicis, ka viņi esot kaušļi, ka viņš esot viņus izšķīris. Cietušais liecina, ka brālis bijis mierīgs, labestīgs cilvēks. Kad brālis cēlies augšā, /Persona B/ piegājis pie viņa un sasitis brāli (cietušais norāda uz sienas stūri pie ieejas uz lodžiju - tur redzami sarkanas krāsas traipi). Kad brāli glabājis, cietušais redzējis uz brāļa galvas šuves.

[11.1.5] No cietušā 2021.gada 3.augusta papildu nopratināšanas protokola izriet, ka cietušais redzējis, ka apsūdzētais nogāzis cietušā brāli zemē. Kā apsūdzētais sitis brāli pie balkona durvīm, cietušais nav redzējis, jo priekšā bijis ledusskapis, cietušais tikai iekliedzies, lai apsūdzētais nesit viņa brāli. Cik reizes sitis brāli, to cietušais nezināja, jo nav redzējis, tikai pēc tam uz ledusskapja un uz sienas pie balkona durvīm ieraudzījis asinis (*lietas 1.sējuma 64.lapa*).

[11.1.6] No cietušā /Persona A/ 2022.gada 11.augusta papildus nopratināšanas protokola un 2022.gada 17.augusta videoieraksta redzams, ka cietušais notikuma sākumu neatceras. Viņam bijuši divi stieņi, viens bija salocīts no sitieniem. Cietušajam bijusi lauzta roka un tur tagad ieliktas skrūves. Sācies tas tā, ka 2021.gada 30.aprīļa naktī kaimiņš zvanījies un dauzījies pie durvīm. Brālis viņu ielaidis iekšā, bet viņš uzreiz uzbrucis. Brālis ar apsūdzēto bija dzēruši kopā alkoholu, un pēc tam brālis atnācis viens pats un stāstījis cietušajam, ka kaimiņš slikti uzvedoties. Brālis jau iepriekš bija stāstījis, ka citā reizē kaimiņš ar vārdiem aizskāris garāmgājējus. Ko kaimiņš tieši tad brālim teicis, skaidri nav dzirdējis, bet brālis sūdzējies par to, ka viņš slikti uzvedas. Tad kaimiņš bijis piedzēries un uzbrucis brālim tādēļ, ka viņš bija dzirdējis aiz durvīm, ka brālis ar cietušo runā. Uzbrucis tāpēc, ka /Persona D/ sūdzējies cietušajam. Brālis gribējis saukt policiju. Cietušais gribēja zināt, kas tur notiek, un iznācis no savas istabas. Brālis bijis zemē un kaimiņš viņam virsū. Cietušais pastūmis nost kaimiņu, bet tad atmiņa zūd, jo kaimiņš sācis sist cietušo. Pēc saņemtajiem sitieniem notiekošo skaidri nevar atcerēties, bijis viss asiņains. Kaimiņš sasitis tā, ka konstatēts žokļa kaula lūzums un roka lauzta. Cietušais bijis uz grīdas, un kaimiņš viņam sitis, spēris. Cik atceras, jo laiks jau pagājis, kaimiņš viņam sagādāja smagas traumas. Apsūdzētais teicis, lai neceļas augšā no grīdas, jo tad nositīšot, un turpinājis sist brāli. Brālis atradies hallē, bet cietušais koridorā. Cietušais nav redzējis brāli, tikai dzirdējis, ka brālis teicis, ka viss kārtībā, lai beidz vardarbību, bet kaimiņš gribējis viņus abus nogalināt. Tad cietušais teicis, lai nesit brāli, bet viņš sitis. Cietušā dzīvoklī tādu metāla stieņu, kas paņemti ekspertīzei, līdz tam nav bijuši, pieļauj, ka uz tiem droši vien ir nospiedumi. Cietušais agrāk šos stieņus nebija redzējis, domā, ka ar tiem stieņiem ir sists. Tad brālis stipri iebļāvies, cietušajam bijis brāļa žēl, tad brālis zaudējis samaņu. Cietušajam kaimiņš teica, lai rakstot papīru, ka cietušais esot vainīgais, savādāk viņš cietušo negalināšot. Cietušajam vajadzēja aiz bailēm par savu dzīvību rakstīt viņam papīru. Cietušais paņēmis no klades papīru un uzrakstījis to, ko kaimiņš diktējis, proti, ka cietušais esot ar brāli kāvies un kaimiņš esot tieši labu darījis, izšķirot viņus.

Cietušais /Persona A/ liecinājis, ka ar brāli attiecības bijušas labas, brāli raksturoja kā mierīgu cilvēku, kurš šad tad iedzēris un arī tad nav bijis agresīvs, skatījies televizoru, gājis laukā smēķēt, kur iepazinies ar kaimiņu no pirmā stāva. Mamma teikusi, ka apsūdzētais ir slikts cilvēks un lai nelaiž viņu dzīvoklī.

Pēc mātes nāves cietušais ar brāli pusotru mēnesi dzīvojuši divatā. Dzīvoklim bijuši trīs īpašnieki - viņš, brālis un māte. Pēc mantošanas dokumentu sakārtošanas dzīvoklis pieder cietušajam uz pusēm ar brāļa meitu /Persona C/.

Par attiecībām ar brāli cietušais norādījis, ka ir bijuši sadzīviska rakstura konflikti, dēļ dzeršanas kādreiz sabļāvis uz brāli, bet brālis uz to reaģējis mierīgi. Nepaticis, ka dzērumā brālis ar vārdiem aizskāris mammu, konflikti bijuši tikai emocionāli, nekad – vardarbīgi.

Ar kaimiņu /Persona B/ cietušajam konfliktu nebija. Brālis stāstīja, ka /Persona B/ sēžot uz kāpnītēm un vārdiski aizskarot garāmgājējus.

Cietušā ieskatā, tas viss noticis dēļ alkohola reibuma, to savādāk nevar izskaidrot. /Persona B/ nositis brāli un cietušo sakropļojis. Cietušais nekad nav dzēris tik daudz, cik brālis, ļoti sen jau lieto psihiatriskās zāles, tāpēc nevar lietot alkoholu. Bija mierīgs dēļ zālēm (*lietas 1.sējuma 68.-69.lapa*).

[11.1.7] Pirmās instances un apelācijas instances tiesas sēdē cietušais /Persona A/ pēc būtības sniedza līdzīgas liecības, apstiprinot pirmstiesas izmeklēšanā sniegtajās liecībās izklāstīto par viņa un brāļa piekaušanas apstākļiem, ko izdarījis apsūdzētais. Norādīja, ka notikuma laikā nav bijis šaubu, ka persona, kas ienākusi dzīvoklī un sitis brāli un vēlāk, kad mēģinājis palīdzēt brālim, piekāvis arī viņu, bija /Persona B/, atpazinis viņu pēc sejas.

[11.1.8] Izvērtējot cietušā /Persona A/ liecībās sniegtās ziņas, analizējot tās kopsaistē ar pārējiem pierādījumiem, apgabaltiesa atzīst, ka tām piemīt augsta ticamības pakāpe un tās ir izmantojamas apsūdzētā vainīguma pierādīšanā. Pie šāda secinājuma pretēji pirmās instances tiesas spriedumā konstatētajam apgabaltiesa nonāk turpmāko apsvērumu dēļ.

Apgabaltiesa konstatē, ka par lietā pierādāmajiem apstākļiem vairākkārtīgās ar cietušo veiktās izmeklēšanas darbībās (pratināšanās, uzrādīšanā atpazīšanai, liecību pārbaudē uz vietas) cietušais /Persona A/ pēc būtības ir sniedzis konsekventas ziņas par to, kādos apstākļos viņš un viņa brālis piekaušanas rezultātā ieguvuši konkrētos miesas bojājumus un ka tos nodarījis tieši apsūdzētais /Persona B/.

Nebūtiskās atšķirības cietušā liecībās norādītajās ziņās par konkretizētu apstākļu detalizāciju ir skaidrojamas gan ar veidu, kādā cietušais liecina, tostarp saistībā ar savas personības iezīmēm, gan psihisko stāvokli, gan ar garākiem un īsākiem laika intervāliem, kad pēc notikuma sniegtas liecības vai cik precīzi procesa virzītājs uzdevis noskaidrojamos jautājumus, gan ar apstākļiem, kādos cietušais uztvēris notikušo - nakts laiks, tuva cilvēka (brāļa) brutāla piekaušana, daļēji to cietušajam uztverot kā aculieciniekam, paša piekaušana, kas iegūto daudzo lūzumu galvas rajonā, salauztas rokas kontekstā cietušajam varēja radīt ne tikai sāpes, fiziskas ciešanas, bet arī apjukumu, šoku. Līdz ar to cietušais par notikušo liecinājis atbilstoši savai personībai, psihiskajai veselībai un faktoriem, kas ietekmēja viņa uztveri. Arī apstāklis, ka cietušais liecībās kļūdaini vienas nakts ietvaros norādījis iespējamo miesas bojājumu nodarīšanas precīzu pulksteņlaiku, nevar būt iemesls apšaubīt viņa liecību ticamību, jo arī pats cietušais paskaidroja, ka šajā ziņā varējis kļūdīties, pulkstenī nav skatījies un liecinājis aptuveni. Tiesas vērtējumā, par precīzu noziedzīgo nodarījumu izdarīšanas laiku var izdarīt secinājumus pēc lietas materiālos esošām ziņām no mediķu izsaukuma informācijas, tiesu medicīniskās ekspertīzes atzinumiem, tos vērtējot kopsaistē ar cietušā un arī apsūdzētā liecībām.

Par cietušā /Persona A/ liecību ticamību netieši liecina arī rakstveida dokumentos fiksētās ziņas, ka jau sākotnēji, izsaucot uzreiz pēc notikušā neatliekamo medicīnisko palīdzību, telefoniski un uz vietas mediķiem /Persona A/ norādījis, ka traumas /Persona D/ un pašam /Persona A/ gūtas konflikta laikā ar kaimiņu no 1.stāva, kurš ienācis viņu dzīvoklī, sācis sist /Persona D/, bet pēc /Persona A/ iejaukšanās, mēģinot glābt brāli, kaimiņš vairākas reizes iesitis arī /Persona A/. No sākotnējās hospitalizācijas /Persona A/ attiecies, jo nav vēlējies atstāt neaizslēgtu dzīvokli, kurā atrodas lielas naudas summas, savukārt vēlāk, sajūtoties sliktāk, /Persona A/ atkārtoti izsaucis neatliekamo medicīnisko palīdzību par piekaušanu izklāstot tos pašus apstākļus (*lietas 1.sējuma 4., 5., 36.-46.lapa*). Apgabaltiesas vērtējumā, konstatētajos apstākļos nav ticams, ka cietušais, redzot brāļa kritisko veselības stāvokli un pašam esot piekautam, būtu varējis izdomāt versiju, ka miesas bojājumus viņiem nodarījis 1.stāva kaimiņš, ar kuru cietušajam /Persona A/ pirms tam nekādu attiecību, izņemot to, ka dzīvo vienā mājā, nebija.

Arī no ambulatorās tiesu psihiatriskās ekspertīzes atzinuma (*lietas 1.sējuma 106.-111.lapa*) izriet, ka /Persona A/, ņemot vērā viņa psihisko stāvokli, tostarp saslimšanu, garīgās attīstības līmeni, ir spējīgs pareizi uztvert lietai nozīmīgus apstākļus un dot par tiem pareizas liecības, spēj saprast notikušo, spēj saprast ar viņu izdarīto darbību raksturu un nozīmi.

Tāpat nav pamata uzskatīt, ka /Persona A/ notikumu brīdī atradās apreibinošo vielu ietekmē, kas varēja iespaidot uztveri par faktiskiem apstākļiem un vēlākās nopratināšanās tos atspoguļot sagrozītā vai patiesībai neatbilstošā veidā.

Kaut arī NMP izsaukuma elektroniskajā izsaukuma kartē (*lietas 1.sējuma 43.-44.lapa*) kā diagnoze /Persona A/ tostarp norādīta F10.01 – psihiski un uzvedības traucējumi alkohola lietošanas dēļ, akūta intoksikācija ar traumu vai citiem miesas bojājumiem, tomēr, izņemot paša /Persona A/ norādīto, ka vienu alu izdzēris vairāk kā pirms 12 stundām un, mediķa ieskatā, no cietušā konstatēto acetaldehīdu smaku, citi objektīvi pierādījumi to neapstiprina, jo

VSIA „Paula Stradiņa KUS” veiktajos laboratoriskajos izmeklējumos 2021.gada 30.aprīlī plkst.10.10 etilalkohols /Persona A/ asinīs bija negatīvs (*lietas 1.sējuma 97.-98.lapa*).

Visbeidzot, tiesa nekonstatē arī jebkādus motīvus cietušā personiskai nepatikai pret apsūdzēto, tādējādi cenšoties /Persona B/ aprunāt un panākt tieši viņa notiesāšanu, uz tādiem nenorādīja arī apsūdzētais.

Savukārt par apsūdzētā versiju, ka, iespējams, miesas bojājumus brāļi ieguvuši savstarpēja konflikta laikā, neapstiprinās ar citiem lietā pārbaudītajiem pierādījumiem. Tieši pretēji, lietas materiālos esošās ziņas (cietušās /Persona C/ liecības, kaimiņu aptaujas) netieši norāda uz to, ka abi brāļi pēc dabas bijuši laipni un miermīlīgi un viņu uzvedībā fiziskas vardarbības tendences nav tikušas novērotas.

[11.2] No cietušās /Persona C/, kura ir /Persona D/ meita, liecībām izriet, ka par notikušā apstākļiem zina tikai no lietas materiāliem. Pēdējo reizi ar tēvu tikās pirms vairākiem gadiem. Nezina, vai tēvam bija problēmas ar alkoholu. Tēvs pret cietušo (meitu) bija labs, mierīgs, laipns, agresijas nebija novērotas. Ar /Persona A/ īsti nekontaktējās, ja nu vienīgi tad, kad bija ciemos pie vecvecākiem, kur dzīvoja arī viņš. Cik zina, tad /Persona A/ bija mierīgs cilvēks. Nav redzējusi konfliktus starp brāļiem, nav arī par tādiem dzirdējusi, agresijas viņiem nebija.

[11.3] No Valsts policijas elektroniskajā notikumu žurnālā fiksētas informācijas redzams, ka 2021.gada 30.aprīlī plkst.07.52 policijā reģistrēts notikums, ka mediķi nogādājuši Stradiņa slimnīcā /Persona D/ ar sākotnējo diagnozi: galvas sasitums, galvas smadzeņu sasitums, sejas kaula lūzumi, multiplas sistas brūces galvas matainajā daļā, 2.-3.ribas lūzums kreisajā pusē, reibums (*lietas 1.sējuma 4.lapa*). Tāpat šajā pat datumā reģistrēta informācija, ka mediķi /Adrese A/ snieguši palīdzību /Persona A/, kurš no hospitalizācijas atteicies. Diagnozes: deguna kaula lūzums? Vaiga kaula lūzums? Notikums policijā reģistrēts 2021.gada 30.aprīlī plkst. 05.51 (*lietas 1.sējuma 5., 6.lapa*).

[11.4] No pārskata par ātrās palīdzības izsaukumu audioierakstiem redzams, ka /Persona A/ zvanījis ātrajai palīdzībai, norādot, ka jau kādu stundu atpakaļ uzbrucis kaimiņš, ka nepieciešama ātrā palīdzība un arī policija. Papildus norādīts, ka piekauts ir gan /Persona A/, gan viņa brālis, kas guļ uz grīdas, viņam ir sliktāk, bet šķietami ir pie samaņas. /Persona A/ ir sasista roka.

/Persona A/ ar neatliekamo medicīniskās palīdzības dienestu sazinājies arī otrreiz, norādot, ka mediķi aizveda viņa brāli, kurš bijis bez samaņas, /Persona A/ pats nav varējis braukt līdzi, jo tad durvis paliktu vaļā. /Persona A/ sūdzējās par asiņojošu degunu un sāpošu roku, norādīja, ka nezina, vai ar metāla stieni un ar kājām sita tas kaimiņš (*lietas 1.sējuma 36.-38.lapa*).

[11.5] No pārskata par CD-R diskā ierakstītajiem videoierakstiem un neatliekamās medicīniskās palīdzības izsaukuma elektroniskajām kartēm par /Persona A/ redzams, ka pirmais izsaukums bija 2021.gada 30.aprīlī plkst.05.08. Izsaukumā noskaidrots, ka izsaucējs ticis piekauts, sasists, saspārdīts. Piekāvis kaimiņš, kurš aizgājis no notikuma vietas. Konstatēts deguna kaulu lūzums, vaiga kaula un augšžokļa lūzums. /Persona A/ atteicies no nogādāšanas ārstniecības iestādē. Otrs izsaukums bijis plkst.08.30. Izsaukumā noskaidrots, ka /Persona A/ ir piekauts, sasists, saspārdīts. Konstatēts smadzeņu satricinājums, deguna kaulu lūzums, vaļēja galvas brūce, apakšdelma lūzums, psihiski un uzvedības traucējumi alkohola lietošanas dēļ, akūta intoksikācija ar traumu vai citiem miesas bojājumiem (*lietas 1.sējuma 39., 41.-46.lapa*).

[11.6] No tiesu medicīnas ekspertīzes atzinuma Nr./Numurs/, izriet, ka /Persona D/ nāve ir vardarbīga, iestājās /Datums/ plkst.16.10 slimnīcā no politraumas ar trulu slēgtu galvas traumu (asinsizplūdums zem cietā un mīkstiem galvas smadzeņu apvalkiem, galvas smadzeņu sasitums) un trulu slēgtu krūšu kurvja traumu (abpusējiem ribu lūzumiem), kas sarežģījās ar galvas smadzeņu tūkstu, stumbra ķīlēšanos. /Persona D/ līķa un medicīnisko dokumentu izmeklēšanas gaitā konstatēti ekspertīzes atzinumā uzskaitītie miesas bojājumi galvas, krūšu kurvja un ekstremitāšu apvidū varēja rasties neilgi pirms /Persona D/ nogādāšanas slimnīcā 2021.gada 30.aprīlī un pēc sava rakstura pieskaitāmi smagiem miesas bojājumiem. Starp tiem un nāves iestāšanos ir cēlonisks sakars.

Tāpat atzinumā secināts, ka, ņemot vērā /Persona D/ līķa tiesu medicīniskās izmeklēšanas gaitā konstatēto miesas bojājumu raksturu, lokalizāciju un skaitu, miesas bojājumi galvas apvidū varēja rasties ne mazāk kā 9 traumatisku iedarbību rezultātā; miesas bojājumi krūšu kurvja apvidū varēja rasties ne mazāk kā 8 traumatisku

iedarbību rezultātā; miesas bojājumi uz rokām varēja rasties ne mazāk kā 9 traumatisku iedarbību rezultātā; miesas bojājumi uz kājām varēja rasties ne mazāk kā 6 traumatisku iedarbību rezultātā.

Ņemot vērā konstatēto miesas bojājumu makroskopisko raksturu (zemādas asinsizplūdumu un mīksto audu asinsizplūdumu krāsa, kreveļu esība, raksturs), kā arī histoloģisko (mikroskopisko) ainu, secināts, ka minētie miesas bojājumi radušies īsā laika periodā viens pēc otra. Iestājoties slimnīcā 2021.gada 30.aprīlī, /Persona D/ asins paraugā tika konstatētas 2,61 promiles etilspirta (*lietas 1.sējuma 49.-53.lapa*).

[11.7] No Valsts tiesu medicīnas ekspertīzes centra eksperta atzinuma Nr./Numurs/ izriet, ka /Persona A/ konstatēti miesas bojājumi: galvas sasitums ar zemādas asinsizplūdumiem uz pieres, ap kreiso un labo aci, sistām brūcēm uz deguna saknes un mutes priekštelpā, deguna kaula un starpsienas lūzumu, labā augšžokļa dobuma priekšējās un sānu sienas lūzumu, labā vaiga kaula izauguma lūzumu, apakšžokļa labā zara lūzumu, labā apakšdelma elkoņa kaula distālās daļas lūzums, zemādas asinsizplūdums uz kreisā apakšdelma iekšējās virsmas. Zemādas asinsizplūdumi uz pieres, ap kreiso un labo aci, un uz kreisā apakšdelma pēc sava rakstura kā kopumā, tā katrs atsevišķi pieskaitāmi pie maznozīmīgiem miesas bojājumiem; sistās brūces uz deguna saknes, mutes priekštelpā, deguna kaula un starpsienas lūzums kā kopumā, tā katrs atsevišķi pēc sava rakstura pieskaitāmi viegliem miesas bojājumiem, kas izraisa īslaicīgu veselības traucējumu no 7 dienām līdz 21 dienai; labā augšžokļa dobuma priekšējās un sānu sienas lūzums, labās acs orbītas apakšējās un sānu sienas lūzums, labā vaiga kaula izauguma lūzums, apakšžokļa labā zara lūzums, labā elkoņa kaula distālās daļas lūzums pēc sava rakstura kā kopumā, tā katrs atsevišķi pieskaitāmi vidēja smaguma miesas bojājumiem, kas izraisa ilgstošu veselības traucējumu uz laiku virs 21 dienas. Uzrādītie miesas bojājumi radušies ne mazāk kā sešu traumatisko iedarbību rezultātā. Minētie miesas bojājumi varēja rasties 2021.gada 30.aprīlī cietu, trulu priekšmetu (-a) iedarbības rezultātā lēmumā norādītajos apstākļos, kā arī tie varēja rasties īsā laika posmā – viens aiz otra, un cietušais pie miesas bojājumu gūšanas varēja atrasties jebkurā pozā (stāvus, sēdus, guļus).

[11.8] No 2021.gada 10.maijā izdarītās dzīvokļa /Adrese A/, apskates protokola un tam pievienotajām foto fiksācijām redzams, ka apskatīts cietušo /Persona A/ un /Persona D/ dzīvoklis, kas atbilstoši apsūdzībai bija notikuma vieta. Apskatē konstatēts, ka tas ir divistabu dzīvoklis, piekrāmēts ar daudzām mantām, tajā ir liela nekārtība, uz grīdas izmētāti papīri. Koridorā atrodas skapji un ledusskapis. No koridora ir izeja uz abām istabām un virtuvi ar lodžiju. Visā dzīvoklī ir netīra grīda, iespējams, arī asins traipi. No koridora izņemti divi slotas kāta fragmenti, no kuriem viens ar iespējamām DNS pēdām, divas gaišas daktoplēves ar pirkstu pēdām, kas izņemtas no skapīša koridorā, kas atrodas uz grīdas. Fototabulā (13., 14.attēls) redzams salocīts slotas kāta fragments sarkanā krāsā, kas atrodas starp citām mantām uz grīdas nekārtībā. Otrs brūnas krāsas slotas kāta fragments atradies uz grīdas, daļēji zem mēbeles (16., 17.attēls) (*lietas 1.sējuma 8.-22.lapa*).

[11.9] Lietisko pierādījumu tiesu medicīnas eksperta atzinumā Nr./Numurs/ secināts, ka uz notikuma vietas apskates laikā no priekštelpas izņemtā sarkanas krāsas slotas kāta fragmenta (objekts 1) tika atrastas asinis, nomazgājumos no objekta 1 (objekts 2) asinis netika atrastas, tika atrasti sviedri, savukārt uz pelēkas krāsas slotas kāta fragmenta (objekts 3) asinis netika atrastas. Asinis objektā 1 varēja rasties no /Persona A/, bet nevarēja rasties no /Persona D/; objektā 2 – nav izslēgts /Persona D/ un /Persona A/ sviedru sajaukums un divu vai vairāku citu personu sviedru piejaukums, bet izslēgta /Persona B/ sviedru klātbūtne (*lietas 1.sējuma 55.-57.lapa*).

Apstāklis, ka uz minētajiem notikuma vietā izņemtajiem objektiem nav atrastas apsūdzētā DNS pēdas, ievērojot, ka notikuma vietas apskate veikta ar 10 dienu nobīdi pēc notikuma, pats par sevi neizslēdz apsūdzētā vainīgumu miesas bojājumu nodarīšanā ar konkrētu cietu trulu gareniskas formas priekšmetu, kā tas norādīts /Persona D/ tiesu medicīniskās ekspertīzes atzinumā, jo uz minētajiem priekšmetiem izņemtas /Persona A/ un /Persona D/ DNS pēdas, kas norāda, ka ar šiem priekšmetiem ar lielu ticamību izdarīta ietekme uz /Persona A/ un /Persona D/.

[11.10] No 2021.gada 13.maijā /Persona B/ dzīvesvietā veiktās kratīšanas protokola izriet, ka apsūdzētā dzīvoklī nav izņemti pierādīšanā nozīmīgi priekšmeti. No fotogrāfijām redzams, ka dzīvoklī ir liela nekārtība, samestu mantu kaudzes (*lietas 1.sējuma 137.-141.lapa*).

Attiecībā uz aizstāvības apsvērumiem, ka apsūdzētā kratīšanā tostarp nav izņemts ne metāla stienis, ne drēbes ar asinīm vai paraksta zīme, par ko liecinājis cietušais, apelācijas instances tiesa norāda, ka kratīšana veikta

novēloti, pēc notikuma paejot 13 dienām, kas ir pietiekoši ilgs laiks, lai apsūdzētais spētu izvērtēt situāciju un atbrīvotos no jebkādiem pierādījumiem, kas viņu sasaistīja ar inkriminētajiem noziedzīgajiem nodarījumiem. Tādējādi apgabaltiesa atzīst, ka kratīšanas rezultāti paši par sevi nepierāda apsūdzētā vainīgumu, tāpat neapstiprina apsūdzētā nevainīgumu, bet satur vispārīgu informāciju par apstākļiem, par kuriem liecinājušas lietā iesaistītās personas.

[11.11] No policijas darbinieku /Persona O/, /Persona P/, /Persona Q/, /Persona R/, /Persona S/ liecībās norādītajām ziņām un rakstveida uzziņas un ziņojuma par apsūdzētā un kaimiņu aptaujās noskaidroto (*lietas 1.sējuma 58., 59.lapa*), kas sastādīti saistībā ar amata pienākumu pildīšanu, izriet, ka šo liecinieku liecībās, ziņojumā un uzziņā atspoguļotā informācija attiecināma uz pirmstiesas izmeklēšanas procesu, tā neizslēdz/neapstiprina apsūdzētā vainīgumu inkriminētajos noziedzīgajos nodarījumos, bet sniedz vispārīgu informāciju par to, ka, kaimiņu ieskatā, apsūdzētais dzīvojis antisanitārā dzīvoklī, ir licies dīvains, lietojis alkoholu, bet brāļi /Uzvārds/ dzīvojuši klusi, viens no brāļiem ārstējies psihiatriskajā slimnīcā.

[12] Izvēle, kuriem pierādījumiem ticēt, bet kuriem nē, ir tās tiesas kompetencē, kura izspriež lietu pēc būtības, un jautājums par to, vai lietā esošie pierādījumi ir vai nav pietiekami apsūdzētā vainīguma konstatēšanai, ir būtības jautājums.

Senāts jau iepriekš ir norādījis, ka kriminālprocesā pierādāmo apstākļu esības vai neesības apstiprināšanai var izmantot arī netiešos pierādījumus, kas ar saistīto faktu starpniecību dod pamatu izdarīt secinājumu par pierādāmiem apstākļiem, un nav izšķirošas nozīmes, kādi pierādījumi – tiešie vai netiešie – tiek izmantoti apsūdzētā vainīguma pierādīšanai, bet nozīme ir tam, vai pierādījumu kopums nerada saprātīgas šaubas par vainīgumu (*Senāta 2021.gada 13.maija lēmuma lietā Nr. SKK-89/2021, ECLI:LV:AT:2021:0513.11091099518.5.L, 5.1.punkts*).

Savukārt ziņu izvērtēšana kopsakarā nozīmē, ka, lai arī ticamība ir katram individuālam pierādījumam piemītoša pazīme, tomēr to noteikt var, tikai skatot attiecīgo pierādījumu vienotā sistēmā ar citiem pierādījumiem un vērtējot, kā veidojas to savstarpējās sakarības (*Krimināprocesa likuma komentāri A daļa. Zinātniska monogrāfija prof. Kristīnes Stradas-Rozenbergas zinātniskā redakcijā.-Rīga: Latvijas Vēstnesis, 2019, 436.lpp.*).

Apgabaltiesa atzīst, ka šajā spriedumā analizētie un novērtētie pierādījumi – cietušo, liecinieku liecībās, ekspertīžu atzinumos, kā arī visos pārējos rakstveida pierādījumos norādītās ziņas to kopumā un savstarpējā sakarībā pilnībā, ārpus saprātīgām šaubām apstiprina /Persona B/ vainīgumu inkriminētajās apsūdzībās.

Apelācijas instances tiesa konstatē, ka, lai arī par cietušo piekaušanas apstākļiem lietā kā aculiecinieks liecinājis tikai cietušais /Persona A/, bet apsūdzētais inkriminētās darbības ir noliedzis, tomēr, vērtējot cietušā liecības kopsakarībā ar ekspertu atzinumos konstatēto, tostarp par miesas bojājumu lokalizāciju un to nodarīšanas veidu, notikuma vietas apskatē konstatēto, neatliekamās palīdzības dienestam sākotnējo /Persona A/ sniegto informāciju, poligrāfa ekspertīzē secināto, kā arī liecinieku liecībās norādītajām ziņām un pārējiem rakstveida pierādījumiem to kopumā, veidojas saskanīga un pietiekami aptveroša pierādījumu ķēde, kas atklāj /Persona B/ katra inkriminētā noziedzīgā nodarījuma objektīvās un subjektīvās pazīmes un izslēdz saprātīgas šaubas par apsūdzētā vainīgumu inkriminētajos noziedzīgajos nodarījumos.

Apgabaltiesa pievienojas juridiskajā literatūrā paustajam viedoklim, ka pierādīšana ārpus saprātīgām šaubām nenozīmē pierādīšanu bez mazākās šaubu ēnas. Likums neizpildītu sabiedrības aizsardzības funkciju, ja atzītu nereālas varbūtības, tādējādi novirzoties no tiesvedības kursa. Ja pierādījumi pret personu ir tik stipri, ka atstāj tikai attālinātu tā attaisnojuma iespējamību, kura var tikt atvairīta, norādot „protams, ka tas vispār ir iespējams, bet konkrētos apstākļos nav pat varbūtējs”, tad lieta ir uzskatāma kā pierādīta ārpus saprātīgām šaubām (*Strada-Rozenberga K. Pierādīšanas teorijas pamatjēdzienu problemātika kriminālprocesā. Pieejams /Tīmekļvietne A/*).

Apgabaltiesai šaubas par apsūdzētā vainīgumu nav radušās un uz saprātīgām šaubām, izņemot to, ka apsūdzētais noliedza jebkādu vardarbības pielietojumu pret cietušajiem, nenorādīja arī aizstāvība, vien vērsa uzmanību uz pierādījumu nepietiekamību.

[13] Attiecībā par /Persona B/ inkriminēto noziedzīgo nodarījumu juridisko kvalifikāciju apgabaltiesa norāda turpmāko.

Krimināllikuma 126.panta pirmajā daļā paredzēta krimināltbildība par vidēja smaguma miesas bojājumu tīšu nodarīšanu, savukārt Krimināllikuma 125.pantā paredzēta atbildība par smagu miesas bojājumu tīšu nodarīšanu, kas vainīgā neuzmanības dēļ bijis par iemeslu cietušā nāvei.

Krimināllikuma 125. un 126.pantā paredzēto noziegumu objekts ir personas veselība.

No objektīvās puses miesas bojājumu nodarīšana ir prettiesisks kaitējums citas personas veselībai, ko var izdarīt gan ar aktīvu darbību, gan ar bezdarbību.

Savukārt no subjektīvās puses tīšu miesas bojājumu nodarīšanu raksturo nodoms – tiešs vai netiešs, kad vainīgais, apzinās savas rīcības kaitīgumu un paredzot, ka viņa nodarījuma rezultātā var iestāties Krimināllikuma 125. vai 126.pantā paredzētās sekas, vai nu vēlas, lai iestātos tieši šīs sekas, vai arī apzināti pieļauj šādu seku iestāšanos.

Noziedzīgā nodarījuma subjekts var būt ikviena pieskaitāma un četrpadsmit gadu vecumu sasniegusi persona.

Miesas bojājumu nodarīšanas sastāvs ir materiāls, nodarījums pabeigts ar brīdi, kad cietušajam nodarīti konkrēta smaguma miesas bojājumi.

Lai nodarījumu kvalificētu saskaņā ar Krimināllikuma 125.panta trešo daļu, pirmkārt, jākonstatē cēloņsakarība starp vainīgā darbību vai bezdarbību kā cēloni un smagu miesas bojājumu kā sekām un, otrkārt, jākonstatē cēloņsakarība starp smaga miesas bojājuma nodarīšanu un cietušā nāvi.

/Persona B/ apsūdzēts par tīšu vidēja smaguma miesas bojājumu nodarīšanu /Persona A/ (Krimināllikuma 126.panta pirmā daļa) un par tīša smaga miesas bojājuma nodarīšanu /Persona D/, kas vainīgā neuzmanības dēļ bijis par iemeslu /Persona D/ nāvei.

Nozieguma objekts /Persona A/ un /Persona D/ veselība.

Tiesas izmeklēšanā ir apstiprinājies, ka apsūdzētais /Persona B/ ir pilngadīga, pieskaitāma persona (*lietas 1.sējuma 165.-168.lapa*), kas noziedzīgā nodarījuma laikā neslimoja ar psihisku slimību vai citiem traucējumiem, bija psihiski vesels, varēja apzināties savu darbību un vadīt to, līdz ar ko /Persona B/ atbilst abu noziedzīgu nodarījumu subjekta raksturojumam.

No objektīvās puses apsūdzētā /Persona B/ prettiesiskā rīcība izpaudās kā aktīva darbība, izdarot tīšus sitienus ar dūri, metālisku stieni un sperot ar kāju, kopumā izdarot ne mazāk kā 32 sitienus cietušā /Persona D/ galvas rajonā, krūšu kurvja apvidū, pa rokām un kājām. Atbilstoši tiesu medicīnas ekspertīzē konstatētajam minēto darbību rezultātā cietušajam /Persona D/ nodarīti smagi dzīvībai bīstami miesas bojājumi, kas atradās cēloniskā sakarā ar cietušā nāves iestāšanos /Datums/ (Krimināllikuma 125.panta trešā daļa).

Savukārt attiecībā uz cietušo /Persona A/ Krimināllikuma 126.panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma objektīvā puse izpaudās arī darbības veidā, izdarot tīšus, ne mazāk kā 6 sitienus ar dūri, metālisku stieni un sperot ar kāju pa cietušā seju un labo roku, kā rezultātā cietušajam nodarīti vidēja smaguma miesas bojājumi.

No subjektīvās puses abi noziegumi izdarīti tīši ar tiešu nodomu, par ko liecina faktiskās darbības, proti, sitieni ar dūri un metālisku priekšmetu, spērieni ar kāju par cilvēkam svarīgām dzīvības uzturēšanai un funkcionēšanas nodrošināšanai ķermeņa daļām kā galvu, krūšu kurvi, kājām, rokām, kas liecina par mērķtiecīgu rīcību, vērstu uz konkrētu miesas bojājumu nodarīšanu un cietušo veselības reālu apdraudējumu.

[14] Apelācijas instances tiesas kompetenci jauna sprieduma taisīšanā nosaka Kriminālprocesa likuma 565.pants. Atbilstoši minētā panta trešās daļas 2.punktam apelācijas instances tiesa, pamatojoties uz prokurora protestu, var atcelt attaisnojošu pirmās instances tiesas spriedumu un taisīt notiesājošu spriedumu.

Izvērtējot šajā spriedumā analizētos pierādījumus un argumentus, apgabaltiesa atzīst par pilnībā pierādītu, ka /Persona B/ 2021.gada 30.aprīlī līdz plkst.05.08, atrodoties /Adrese A/, dzīvoklī dusmu vadīts, tīši, ar kājām un sitot ar dūri un metālisku stieni izdarīja apsūdzībā norādītos sitienus /Persona D/ galvas, krūšu kurvja rajonā, pa rokām un kājām, tādā veidā nodarot /Persona D/ smagus dzīvībai bīstamus miesas bojājumus, kuri atradās tiešā cēloniskā sakarā ar cietušā nāves iestāšanos, tādējādi izdarot Krimināllikuma 125.panta trešajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu šajā spriedumā [6.1] punktā konstatētajos apstākļos.

Tāpat apgabaltiesa ar šo spriedumu ārpus saprātīgām šaubām atzinusi par pierādītu, ka /Persona B/ 2021.gada 30.aprīlī līdz plkst.05.08, atrodoties /Adrese A/, dzīvoklī, dusmu vadīts, tīši, ar kājām un sitot ar dūri un metālisku stieni izdarīja apsūdzībā norādītos sitienus /Persona A/ sejas apvidū un pa labo roku, nodarot /Persona A/ vidēja smaguma miesas bojājumus, tādējādi izdarot Krimināllikuma 126.panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu šajā spriedumā [6.2] punktā konstatētajos apstākļos.

[15] Par izdarītu noziedzīgu nodarījumu tiesai ir pienākums noteikt vainīgajai personai tiesisku, pamatotu un taisnīgu sodu saskaņā ar Krimināllikuma 46.pantā norādītajiem soda noteikšanas vispārīgajiem principiem, ievērojot Krimināllikuma 35.pantā noteikto soda mērķi.

Soda noteikšanas vispārīgie principi jeb pamatprasības, kas obligāti ņemamas vērā, nosakot sodu katrā konkrētā gadījumā, neatkarīgi no izskatāmās lietas specifikas, noteiktas Krimināllikuma 46.pantā un tie ir vērsti uz samērīga un individuāla, līdz ar to arī taisnīga soda noteikšanu vainīgajam.

Atbilstoši Krimināllikuma 35.panta otrajā daļā noteiktajam, soda mērķis aptver gan sabiedrības aizsardzības, taisnīguma atjaunošanas un sodīšanas funkcijas, gan sodīto personu resocializācijas aspektu ar nolūku kopumā panākt, lai notiesātais un citas personas pildītu likumus un atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas. Tādējādi sodam piemīt personu audzināšanas un morālo vērtību stiprināšanas funkcija, kas ņemama vērā katrā konkrētā gadījumā, lemjot par piemērojamo sodu un tā izpildes veidu.

Lemjot par soda noteikšanu, tiesa ņem vērā 2008.gada 1.jūlija Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta un Krimināllietu tiesu palātas tiesnešu kopsapulces lēmuma „Par vienveidīgu tiesību normu piemērošanu soda noteikšanā” 1., 5.punktā paustās atziņas, ka tiesām jāizvēlas tāds soda veids un mērs, kas maksimāli sekmētu krimināls oda mērķu sasniegšanu. Tiesām jāizvērtē, kā konkrētās krimināltiesiskās represijas piemērošana sekmēs taisnīguma atjaunošanu, noziedzīgu nodarījumu recidīvu novēršanu, aizsargās sabiedrisko drošību, atturēs citu personu no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas un sekmēs notiesāto personu resocializāciju. Personību raksturojošām ziņām ir svarīga nozīme, lemjot par vainīgajam piespriežamo krimināls oda veidu un mēru. Uzmanība jāpievērš arī tādu faktu analīzei, kuri raksturo izdarīto noziedzīgo nodarījumu, nodarījuma sekas, cietušajam radīto kaitējumu, valsts un sabiedrības interešu apdraudējumu. Turklāt, saprotot noziedzīgu nodarījumu kā netaisnīgumu, ko radījusi pārkāpēja darbība vai bezdarbība, ikvienā konkrētā gadījumā ir svarīgi izvēlēties un piemērot pārkāpējam tādu sodu, kas ir samērīgs un maksimāli atbilst sabiedrības un arī pārkāpēja interesēm (*skat. A.Judins. Krimināls ods nav valsts atriebība par izdarīto noziedzīgo nodarījumu.-Jurista Vārds Nr. 11 (762), 2013.gada 19.marts, 7.lpp*.).

[15.1] Krimināllikuma 125.panta trešās daļas sankcijā likumdevējs kā pamatsodu paredzējis tikai brīvības atņemšanu no trim līdz piecpadsmit gadiem un alternatīvā formā piemērojamus papildsodus - probācijas uzraudzību līdz trim gadiem vai bez tās un mantas konfiskāciju vai bez tās.

Krimināllikuma 126.panta sankcija uz nozieguma izdarīšanas brīdi paredzēja brīvības atņemšanas sodu uz laiku līdz trim gadiem vai īslaicīgas brīvības atņemšanas, vai sabiedriskā darba, vai naudas soda veidā.

Atbilstoši Krimināllikuma 46.panta otrajai daļai, nosakot soda veidu, ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, kā arī vainīgā personību.

Savukārt atbilstoši 46.panta ceturtajai daļai brīvības atņemšanas sodu par mazāk smagu noziegumu piemēro, ja soda mērķis nav sasniedzams, nosakot kādu no attiecīgā panta sankcijā paredzētajiem vieglāka soda veidiem.

[15.2] Pēc noziedzīgo nodarījumu klasifikācijas atbilstoši Krimināllikuma 7.panta trešajai un piektajai daļai /Persona B/ izdarījis mazāk smagu (Krimināllikuma 126.panta pirmā daļa) un sevišķi smagu (Krimināllikuma 125.panta trešā daļa) noziegumu.

Par apsūdzētā /Persona B/ personību noskaidrots un no lietas materiāliem redzams, ka agrāk nav kriminālsodīts, apgādājamo nav, pēc paša vārdiem – ir nodarbināts un gūst regulārus ienākumus, deklarētajā adresē nedzīvo, ir pagaidu dzīvesvieta. Minētās ziņas vērtējamas kā vispārīgas, kas tiesai nedod pamatu izdarīt secinājumus par apsūdzētā personību, par noziedzīgo nodarījumu izdarīšanas veicinošiem apstākļiem vai par pozitīvu atbalstošu resursu (hobiji, intereses, atbalsta personas) apsūdzētā tiesiskās apziņas stiprināšanā esību. Var secināt, ka līdz šī procesa uzsākšanai nav ziņu par to, ka apsūdzētais būtu tendēts uz likumpārkāpumu izdarīšanu.

Izvērtējot /Persona B/ izdarīto noziedzīgo nodarījumu raksturu un radīto kaitējumu, apgabaltiesas vērtējumā, tie raksturojas ar cinisku apsūdzētā rīcību – faktiski bez motivācijas, tikai personisku dusmu vadīts, apsūdzētais samērā nežēlīgi piekāva vienā saimniecībā dzīvojošus brāļus, kuri neizrādīja nekādu pretošanos. Par to liecina sitienu skaits (pret /Persona D/ vairāk kā 30 sitieni pa dzīvībai nozīmīgiem ķermeņa apvidiem, pret /Persona A/ – ne mazāk kā 6 sitieni) un nodarīto miesas bojājumu raksturs (/Persona A/ vairāki kaulu lūzumi sejas rajonā un lauzta roka, /Persona D/ miesas bojājumi bija tik smagi, ka atradās tiešā cēloniskā sakarā ar cietušā nāves iestāšanos). Turklāt tas norāda arī uz jebkādu empātijas trūkumu, jo pēc piekaušanas apsūdzētais atstāja notikuma vietu, pēc kā arī nākošajās dienās neizrādīja interesi par cietušo veselības stāvokli un par iespējamām sekām savai prettiesiskajai rīcībai.

Tiesa atzīst, ka /Persona B/ par Krimināllikuma 125.panta trešajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu nosakāms sankcijā kā vienīgais paredzētais pamatsods brīvības atņemšana. Tāpat, ņemot vērā izdarīto nozieguma raksturu un tiesas pārliecību, ka apsūdzētais nav izvērtējis savas prettiesiskās rīcības modeli un neizprot nepieciešamību pilnveidot tiesisko apziņu, tiesa atzīst, ka par Krimināllikuma 125.panta trešajā daļā paredzētā nozieguma izdarīšanu ir piemērojams arī papildsods – probācijas uzraudzība, lai pēc atbrīvošanās no brīvības atņemšanas soda izciešanas iestādes apsūdzētais tiktu iesaistīts tā vecumam, psiholoģiskajām īpašībām un attīstības līmenim piemērotos sociālās uzvedības korekcijas un sociālās rehabilitācijas pasākumos. Savukārt, ņemot vērā, ka lietā nav ziņu par apsūdzētajam piederošu mantu, papildsoda - mantas konfiskācija - piemērošanai tiesa nesaskata pamatu.

Tāpat tiesa atzīst, ka konstatētajos apstākļos /Persona B/ arī par Krimināllikuma 126.panta pirmajā daļā paredzētā mazāk smaga nozieguma izdarīšanu ir piemērojams brīvības atņemšanas sods, jo ar alternatīvajiem soda veidiem netiks sasniegts soda mērķis ne tikai sodīt, norādot uz otras personas veselības apdraudējuma nepieļaujamību, bet arī netiks sasniegts preventīvais soda mērķis. Sabiedrībai ir tiesības paļauties, ka valsts pret šādiem vardarbīgiem noziegumiem attiecas atbildīgi un pret pārkāpējiem vēršas ar nepieciešamo bardzību, un lai barga soda neizbēgamība atturētu apsūdzēto un citas personas no līdzīgu likumpārkāpumu izdarīšanas.

[15.3] Nosakot soda mēru, atbilstoši Krimināllikuma 46.panta trešajai daļai tiesai jāņem vērā atbildību mīkstinošie un pastiprinošie apstākļi. Savukārt, ievērojot, ka par Krimināllikuma 125.panta trešajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu kā pamatsods paredzēta tikai brīvības atņemšana, tad atbilstoši Krimināllikuma 46.panta $3.^1$daļai, nosakot tās ilgumu, ņem vērā noziedzīgā nodarījuma raksturu, radīto kaitējumu, vainīgā personību, kā arī atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

Tiesa apsūdzētā /Persona B/ atbildību mīkstinošus un pastiprinošus apstākļus saskaņā ar Krimināllikuma 47., 48.pantu nekonstatē, uz tādiem nebija norādīts arī prokurora protestā.

Tiesa atzīst, ka, nekonstatējot atbildību ietekmējošus apstākļus attiecībā uz noziegumu pēc Krimināllikuma 125.panta trešās daļas, ņemot vērā arī noziedzīgā nodarījuma raksturu, apsūdzētā personību un kaitīgās sekas (skatīt šī sprieduma [15.2] punktu), /Persona B/ brīvības atņemšana par katru noziedzīgo nodarījumu sankcijas ietvaros nosakāma zem vidējās un tuvāk minimālajai soda mēra robežai, proti, pēc Krimināllikuma 126.panta pirmās daļas /Persona B/ sodāms ar brīvības atņemšanu uz 9 mēnešiem, pēc Krimināllikuma 125.panta trešās daļas – uz 5 gadiem. Savukārt papildsods probācijas uzraudzība nosakāma virs vidējās sankcijas robežas uz 2 gadiem, lai

nodrošinātu personas resocializācijas pasākumu, kas vērsti uz uzvedības maiņu un tiesiskās apziņas stiprināšanu, pozitīvu rezultātu.

[15.4] Galīgais sods nosakāms saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo un trešo daļu (likuma redakcijā uz nozieguma izdarīšanas brīdi, ievērojot Krimināllikuma Pārejas noteikumu 34.punktā noteikto), piemērojot labvēlīgāko - sodu daļējas saskaitīšanas principu.

[16] No lietas materiāliem redzams, ka kriminālprocesā Juridiskās palīdzības administrācija cietušajam /Persona A/ izmaksājusi valsts kompensāciju 1250 *euro* (*lietas 1.sējuma 116., 117., 118.lapa*), bet cietušajai /Persona C/ saistībā ar tēva /Persona D/ nāvi - 2500 *euro* (*lietas 1.sējuma 123., 124.lapa*).

Juridiskās palīdzības administrācijas izmaksāto un valsts labā pieteikto kaitējuma kompensāciju tiesas sēdē uzturēja prokurore.

Apsūdzētais /Persona B/ savu vainu inkriminētajās apsūdzībās neatzina, līdz ar to neatzina arī pieteikto valsts izmaksāto kompensāciju atlīdzināšanas pienākumu valsts labā.

Ņemot vērā, ka /Persona B/ ar šo spriedumu ir atzīts par vainīgu un notiesāts par Krimināllikuma 126.panta pirmajā daļā un 125.panta trešajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu izdarīšanu, cietušajiem /Persona A/ un /Persona C/ attiecīgi izmaksātās valsts kompensācijas 1250 *euro* un 2500 *euro* ir piedzenamas valsts labā no apsūdzētā. Šādas piedziņas pamatā ir likums „Par valsts kompensāciju cietušajiem". Šī likuma 3.^{1}panta pirmās daļas 2.punkts noteic, ka noziedzīga nodarījuma izdarītājam, kurš atzīts par vainīgu, pamatojoties uz notiesājošu spriedumu, ir pienākums atmaksāt valsts budžetā cietušajam izmaksāto valsts kompensāciju.

Tiesa atzīst, ka Juridiskās palīdzības administrācijas cietušajiem /Persona A/ un /Persona C/ izmaksātā kompensācija ir pamatota un apmierināma, jo tā ir saistīta ar apsūdzētā noziedzīgajām darbībām, un saskaņā ar likuma „Par valsts kompensāciju cietušajiem" 3.^{1} panta pirmās daļas 2.punktu piedzenama no apsūdzētā valsts labā.

[16.1] Cietušā /Persona A/ kaitējuma kompensācijas pieteikums iesniegts pirmās instances tiesā. Pieteikumā norādīts, ka cietušajam /Persona A/ saistībā ar nodarītajiem miesas bojājumiem radies mantiskais zaudējums, ko sastāda ārstniecības izdevumi 195,50 *euro* (apliecina ārstniecības iestādes izrakstītie rēķini un to apmaksas čeki) un juridiskās palīdzības sniedzēja zvērināta advokāta E.Mora darba samaksa 726 *euro*, kā arī cietušais pieteicis kompensāciju par morālo aizskārumu un fiziskajām ciešanām 3000 *euro*. No pieteiktās kaitējuma kompensācijas kopējās summas lūgts atņemt valsts izmaksāto kompensāciju cietušajam 1250 *euro*, līdz ar to cietušais /Persona A/ no vainīgās personas lūdz piedzīt kaitējuma kompensāciju par kopējo summu 2671,50 *euro* (*lietas 2.sējuma 51.-61.lapa*). Apelācijas instances tiesā cietušā kaitējuma kompensācija par mantisko zaudējumu precizēta, iesniedzot juridiskās palīdzības sniedzēja zvērināta advokāta E.Mora papildus samaksu par 726 *euro*, ko apstiprina advokāta izrakstīts rēķins un bankas izdruka par tā apmaksu (*lietas 2.sējuma 161.-165.lapa*). Cietušais uzturēja kaitējuma kompensāciju par mantisko zaudējumu 1647,50 *euro* (195,50 *euro* - ārstniecības izdevumi, 1452 *euro* – samaksa par sniegto juridisko palīdzību) un kompensāciju par morālo aizskārumu un fiziskajām ciešanām 1750 *euro* (atrēķinot no 3000 *euro* (pieprasītās) 1250 *euro* (valsts izmaksāto kompensāciju).

[16.2] Prokurore uzskatīja, ka cietušā kaitējuma kompensācijas pieteikums kriminālprocesa ietvaros ir atstājams bez izskatīšanas, saglabājot cietušajam tiesības prasīt zaudējumu atlīdzināšanu Civilprocesa likumā noteiktajā kārtībā, jo Kriminālprocesa likuma 351.panta pirmā daļā paredz cietušajam tiesības iesniegt pieteikumu par radītā kaitējuma kompensāciju līdz tiesas izmeklēšanas uzsākšanai pirmās instances tiesā, bet cietušā kaitējuma kompensācija iesniegta pēc tiesas izmeklēšanas uzsākšanas.

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka cietušā kaitējuma kompensācijas pieteikums ir izlemjams šajā kriminālprocesā, ievērojot Kriminālprocesa likuma 22.pantā nostiprināto pamatprincipu, ka cietušajam krimināllietas ietvaros ir garantētas procesuālas tiesības pieprasīt un saņemt radītā kaitējuma kompensāciju saistībā ar pret viņu vērsto noziedzīgo nodarījumu, ievērojot tās morālo aizskārumu, fiziskās ciešanas un mantisko zaudējumu. Pie šādas atziņas tiesa nonāk turpmāko apsvērumu dēļ.

[16.3] No lietas materiāliem redzams, ka pirmstiesas izmeklēšanā cietušā pratināšanās jautājums par nodarīto kaitējumu nav skaidrots. Materiālos esošās ziņas norāda uz apstākļiem, ka cietušajam /Persona A/ psihiskas saslimšanas dēļ pilnvērtīgai cietušā tiesību īstenošanai nepieciešama juridiskā palīdzība, ko pirmstiesas izmeklēšanā cietušais nav saņēmis.

Pirmās instances tiesā 2023.gada 19.janvāra tiesas sēdē (audio protokols sākot no [00:04:30]) cietušais /Persona A/ apstiprinājis, ka ir saņēmis izrakstu par cietušā tiesībām, norādījis, ka var liecināt par notikušo, bet vēlas saņemt juridisko palīdzību cietušā tiesību pilnvērtīgai īstenošanai. Neskatoties uz cietušā ierobežotām tiesību realizācijas spējām, tiesnese ir norādījusi uz cietušā tiesībām saņemt lietā juridisko palīdzību, bet nav noskaidrojusi apstākli, vai cietušais iesniegs kaitējuma kompensācijas pieteikumu. Tiesnese atzinusi, ka cietušā izteiktā griba saņemt juridisko palīdzību nav šķērslis tiesas izmeklēšanas uzsākšanai. Šajā tiesas sēdē prokurors uzturējis apsūdzību, noskaidrota apsūdzētā attieksme pret apsūdzību un par valsts labā piedzenamajām cietušajiem izmaksātajām kompensācijām, izlemts par liecību sniegšanai tiesā aicināmajām personām, pēc kā tiesas sēde atlikta uz 2023.gada 22.martu.

2023.gada 26.janvārī lietā iestājies cietušā /Persona A/ vienošanās kārtībā juridiskās palīdzības sniegšanai/pārstāvībai kriminālprocesā nolīgts zvērināts advokāts Emīls Moris (*lietas 2.sējuma 47.lapa*).

2023.gada 2.martā lietā iesniegts cietušā /Persona A/ kaitējuma kompensācijas pieteikums (ar precizējumiem apelācijas instances tiesā) un 2023.gada 22.marta tiesas sēdē pievienots lietas materiāliem.

Latvijas Republikas Satversmes 92.pants garantē ikvienas personas tiesības uz taisnīgu tiesu. Minētā panta trešajā teikumā ietvertas tiesības nepamatota tiesību aizskāruma gadījumā uz atbilstīgu atlīdzinājumu, kas ir viens no taisnīgas tiesas uzdevumiem. Taču svarīgs ir ne tikai tiesas taisnīgums un tās pieejamība, bet arī tiesvedības procesa rezultāts – garantēta iespēja cietušajam tiesvedības beigās saņemt atbilstošu tiesisku gandarījumu. Šī konstitucionālā norma nosaka vispārēju valsts pienākumu ar tiesas starpniecību nodrošināt ikvienam, kura tiesības ir pārkāptas, efektīvu aizsardzību pret aizskārumu (*Krimināprocesa likuma komentāri. A daļa. 22.pants. Tiesības uz kompensāciju par radīto kaitējumu. G.Kūtris – Rīga: Latvijas Vēstnesis, 2019, [1] punkts, 104.lapa*).

Lai atjaunotu taisnīgumu un nodrošinātu cietušo personu aizsardzību, valstij jānodrošina tāda sistēma, lai cietušajam nerastos papildu apgrūtinājums savu tiesību īstenošanā. Līdz ar to, garantējot cietušā tiesības uz kaitējuma kompensāciju, likums paredz, ka primāri šīs tiesības tiek nodrošinātas kriminālprocesa ietvaros. Valstij jānodrošina, ka kriminālprocesa gaitā cietušajam ir tiesības samērīgā laika posmā saņemt lēmumu par kompensāciju no likumpārkāpēja. Arī no Kriminālprocesa likuma 1.pantā definētā likuma mērķa izriet, ka kriminālprocesā ir svarīgi panākt, tostarp tiesisko attiecību starp cietušo un likumpārkāpēju, taisnīgu noregulējumu.

Kriminālprocesa likuma 351.panta pirmajā daļā iestrādātais termiņš – līdz tiesas izmeklēšanas uzsākšanai, kad cietušais var īstenot tiesības iesniegt kaitējuma kompensācijas pieteikumu, normā iestrādāts ar mērķi noteikt skaidru tiesā izvērtējamo un izlemjamo jautājumu loku un arī lai garantētu procesuālo pilnvaru līdzvērtību un aizsargātu apsūdzētā tiesības.

Konstatēto apstākļu kopums, ievērojot pirmās instances tiesā pieļauto cietušā tiesību realizācijas aprobežojumu, apelācijas instances tiesai uzliek pienākumu rast līdzsvarotu procesuālu risinājumu jautājuma par cietušā pieteiktās kaitējuma kompensācijas izlemšanu. Apstākļos, kad no vienas puses, pirmās instances tiesa atzinusi, ka cietušajam psihiskās veselības dēļ dodama iespēja pilnvērtīgai tiesību realizācijai noslēgt vienošanos ar advokātu juridiskās palīdzības saņemšanai, no otras puses, nekavējoties uzsākot tiesas izmeklēšanu, kontekstā ar to, ka cietušā uzklausīšana, pierādījumu pārbaude notikusi tikai nākamajās tiesas sēdēs, kad kompensācijas pieteikums jau ticis iesniegts, apgabaltiesa atzīst, ka taisnīguma atjaunošana ir nodrošināma, neskatoties uz termiņa formālu pārkāpumu, izlemjot cietušā kaitējuma kompensācijas pieteikumu pēc būtības izskatāmajā procesā, kam neiebilda arī apsūdzētais, paskaidrojot, ka tādas ir cietušā tiesības.

[16.4] Krimināprocesa likuma 350.pants noteic, ka kompensācija ir naudas izteiksmē noteikta samaksa, ko persona, kura ar noziedzīgu nodarījumu radījusi kaitējumu, samaksā cietušajam kā gandarījumu par morālo aizskārumu, fiziskajām ciešanām un mantisko zaudējumu. Kompensācija ir krimināltiesisko attiecību noregulējuma elements, ko apsūdzētais samaksā brīvprātīgi vai uz tiesas nolēmuma pamata.

Ievērojot Kriminālprocesa likuma 352.panta pirmajā daļā noteikto, tiesa kompensācijas apmēru nosaka, izvērtējot cietušā pieteikumu, bet saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 351.panta pirmo daļu cietušajam pieteikumā jāpamato pieprasītā mantiskā zaudējuma apmērs, bet kompensācijas apmērs par morālo aizskārumu un fiziskajām ciešanām tikai jānorāda.

[16.5] Cietušais /Persona A/ uzturēja kaitējuma kompensāciju par mantiskiem zaudējumiem, ko sastāda ārstniecības izdevumi 195,50 *euro* (apliecina ārstniecības iestādes izrakstītie rēķini un to apmaksas čeki) un juridiskās palīdzības sniedzēja zvērināta advokāta E.Mora darba samaksa 1452 *euro*, ko apstiprina advokāta izrakstīti rēķini un bankas izdrukas par tā apmaksu. Pavisam cietušais no apsūdzētā lūdza piedzīt kompensāciju par mantisko zaudējumu 1647,50 *euro* (*lietas 2.sējuma 51.-61., 161.-165.lapa*).

Civillikuma 1779. pants nosaka, ka katram ir pienākums atlīdzināt zaudējumus, ko viņš ar savu darbību vai bezdarbību ir nodarījis.

Tiesa atzīst, ka ārstēšanās izdevumi ir tiešā cēloniskā sakarā ar apsūdzētā pret cietušo izdarīto noziedzīgo nodarījumu, līdz ar to minētie mantiskie zaudējumi ir pamatoti un piedzenami cietušā labā no apsūdzētā.

Attiecībā par advokāta darba samaksu tiesa norāda turpmāko.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 108.panta pirmajai daļai cietušais savu tiesību pilnīgai realizācijai var uzaicināt advokātu juridiskās palīdzības sniegšanai.

Tiesa pievienojas judikatūrā nostiprinātajai atziņai, ka advokāta darba samaksas izdevumi ir materiāls zaudējums, kas cietušajai pusei radies apsūdzētā, ar kura noziedzīgo rīcību nodarīts kaitējums, vainas dēļ un tā atmaksas pienākums uzliekams apsūdzētajam. Šāda atziņa pausta Senāta 2011.gada 29.augusta lēmumā krimināllietā SKK-296/2011. Ja advokāts piedalās kā cietušā pārstāvis, tad viņš sniedz arī juridisko palīdzību. Apelācijas instances tiesa uzskata, ka cietušajam /Persona A/ ir radīts materiālais zaudējums, jo cietušais savas intereses, kuras apsūdzētais ar prettiesisku rīcību ir aizskāris, ir izvēlējies aizstāvēt, saņemot zvērināta advokāta E.Mora sniegto juridisko palīdzību, ko apstiprina lietas materiāli gan attiecībā par advokāta piedalīšanos tiesas sēdēs, gan advokāta izrakstītie rēķini un cietušā iesniegtie rēķinu apmaksas apstiprinoši dokumenti.

Tādējādi tiesa konstatē pamatu kaitējuma kompensācijas par mantisko zaudējumu 1647,50 *euro* piedziņai no apsūdzētā cietušā labā.

[16.6] Attiecībā par cietušā /Persona A/ pieteikto kompensāciju par morālo aizskārumu 3000 *euro* apmērā apelācijas instances tiesa norāda turpmāko.

Civillikuma 1635.pantā noteikts, ka katrs tiesību aizskārums, tas ir, katra pati par sevi neatļauta darbība, kuras rezultātā nodarīts kaitējums (arī morālais kaitējums), dod tiesību cietušajam prasīt apmierinājumu no aizskārēja, ciktāl viņu par šo darbību var vainot. Ar morālo kaitējumu jāsaprot fiziskas vai garīgas ciešanas, kas izraisītas ar neatļautas darbības rezultātā nodarītu cietušā nemantisko tiesību vai nemantisko labumu aizskārumu. Atlīdzības apmēru par morālo kaitējumu nosaka tiesa pēc sava ieskata, ņemot vērā morālā kaitējuma smagumu un sekas.

Ja minētā neatļautā darbība izpaudusies kā noziedzīgs nodarījums pret personas dzīvību, veselību, [..], pieņemams, ka cietušajam šādas darbības rezultātā ir nodarīts morālais kaitējums. No minētā prezumējams, ka cietušajam /Persona A/ saistībā ar nodarītajiem miesas bojājumiem ir radīts morāls aizskārums. Arī Kriminālprocesa likuma 351.panta pirmajā daļā norādīts, ka par mantisko zaudējumu pieprasītās kompensācijas apmērs ir jāpamato, bet kompensācijas apmērs par morālo aizskārumu un fiziskajām ciešanām tikai jānorāda.

Morālais kaitējums ir personai piemītošu nemantisku labumu vai ar likumu aizsargātu interešu prettiesisks aizskārums, kas personai radījis ciešanas, pārdzīvojumus, sāpes, un kompensācija ir naudas izteiksmē noteikta atlīdzība, kura apsūdzētajam jāmaksā cietušajam, lai izlīdzinātu negatīvo ietekmi uz cietušā psihi un novērstu ar likumpārkāpumu radītās ciešanas. Morālā kaitējuma kompensācijas piedziņa naudas izteiksmē konkrētā gadījumā

atzīstama par gandarījumu, kad par pārciesto cietušais var saņemt atlīdzinājumu, kas viņam ļautu aizmirst notikušo un sajust gandarījumu.

Likumdevējs ir noteicis tiesai tiesības lemt par morālā kaitējuma kompensācijas apmēru pēc sava ieskata, jo jautājuma komplicētības un individualitātes dēļ likumā nav iespējams uzskaitīt visus gadījumus, kad kompensācija ir piešķirama, un noteikt tās apmēru katrā konkrētā gadījumā. Vienlaikus tiesa atzīmē, ka likumdevējs norādījis vairākus kritērijus kompensācijas apmēra noteikšanai un kaitējuma kompensācija uzskatāma par atbilstīgu nodarījumam tikai tad, ja šie kritēriji ir izvērtēti.

Kompensācijas apmēra noteikšanas kritēriji ir norādīti Kriminālprocesa likuma 352.panta pirmajā daļā, kas noteic, ka tiesa kompensācijas apmēru nosaka, izvērtējot cietušā pieteikumu un ņemot vērā: 1) radīto mantisko zaudējumu apmēru; 2) noziedzīgā nodarījuma smagumu un izdarīšanas raksturu; 3) nodarītās fiziskās ciešanas, paliekošus sakropļojumus un darbspēju zudumu; 4) morālā aizskāruma dziļumu un publiskumu; 5) psihiskas traumas.

[16.7] Tiesa atzīst, ka ar noziedzīgo nodarījumu cietušajam /Persona A/ neapšaubāmi ir nodarītas fiziskas sāpes un ciešanas, ko apliecina lietā esošie pierādījumi saistībā ar gūtajām traumām – vidēja smaguma miesas bojājumiem. Tāpat konstatējams, ka apsūdzētā prettiesiskās rīcības rezultātā cietušajam /Persona A/ konstatētie miesas bojājumi galvas – sejas rajonā kā vaiga kaula, apakšžokļa, acs orbītas, deguna kaula un starpsienas lūzums, kā arī labās rokas elkoņa kaula lūzums pat vērotājam no malas ļauj atzīt, ka šādi veselības traucējumi samērā ilgstoši aprobežoja cietušā ikdienas funkcionēšanu un ievērojami apgrūtināja cietušā sadzīvi. Ne mazāk svarīgs morālā kaitējuma novērtēšanā ir arī apstāklis, ka /Persona A/ ne tikai pats cieta no apsūdzētā vardarbības, bet bija klātesošs pret brāli, ar kuru ilgstoši bija dzīvojis kopā vienā saimniecībā, vērstajā noziegumā un kas atradās cēloniskā sakarā ar brāļa nāves iestāšanos.

Morālā kaitējuma kompensācijai ir jāpilda taisnīguma, prevencijas un samierināšanas funkcija. Tai ne tikai jāsniedz mierinājums personai, kuras tiesības tikušas aizskartas, bet arī jāattur vainojamā persona no līdzīgu aizskārumu izdarīšanas nākotnē.

Nosakot morālā kaitējuma kompensācijas apmēru, tiesai ir jāievēro samērīguma princips un jābūt pārliecinātai, ka noteiktā summa būs taisnīgs apmierinājums cietušajam.

Izvērtējot iepriekš minētos apsvērumus, apgabaltiesa atzīst, ka cietušā pieprasītais morālā aizskāruma novērtējums 3000 *euro*, kas tikai nedaudz pārsniedz Latvijas Republikā valdības noteikto 4 minimālo mēnešalgu apmēru, kā arī ievērojot, ka apsūdzētais ir persona darbspējīgā vecumā ar regulāriem ienākumiem, cietušā pieprasītās kompensācijas par morālo aizskārumu apmērs ir vērtējams kā samērīga, atbilstoša un taisnīga atlīdzība saistībā ar apsūdzētā izdarīto noziegumu.

Ievērojot cietušajam Juridiskās palīdzības administrācijas izmaksāto valsts kompensāciju 1250 *euro*, no apsūdzētā cietušā /Persona A/ labā piedzenama kompensācija par morālo aizskārumu 1750 *euro*.

[16.8] Izvērtējot tiesas sēdē uzturēto pieteikumu un tam pievienotos maksājumu dokumentus, apgabaltiesai nav šaubu, ka cietušajam materiālais un morālais kaitējums ir nodarīts apsūdzētā prettiesiskās rīcības rezultātā un tiesa atzīst, ka cietušā materiālās kaitējuma kompensācijas pieteikums un morālā kaitējuma kompensācijas pieteikums ir pamatots, pierādīts un apmierināms pieprasītajā apmērā.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 528.panta pirmās daļas 9.punktu /Persona B/ nosakāms termiņš valsts un cietušo labā piedzīto kompensāciju labprātīgai atlīdzināšanai – 30 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas, uzliekot par pienākumu iesniegt tiesai dokumentus par kaitējuma kompensāciju atlīdzināšanu.

[17] Pirmās instances un apelācijas instances tiesā apsūdzētā /Persona B/ aizstāvību nodrošināja zvērināts advokāts Haralds Narbuts, kuram saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 84.panta otro daļu, Ministru kabineta 2009.gada 22.decembra noteikumiem Nr.1493 „Noteikumi par valsts nodrošinātās juridiskās palīdzības apjomu, samaksas apmēru, atlīdzināmajiem izdevumiem un to izmaksas kārtību” un paziņojumu par valsts nodrošinātās juridiskās palīdzības sniegšanu kriminālprocesā no valsts līdzekļiem izmaksājami 800 *euro*.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 367.panta pirmās daļas 4.punktu un 368.panta pirmo daļu procesuālie izdevumi iepriekš minētajā apmērā piedzenami no apsūdzētā /Persona B/, jo apelācijas instances tiesa nekonstatē Kriminālprocesa likuma 85.pantā norādītos vai citus apstākļus, kas būtu par pamatu apsūdzētā atbrīvošanai no to segšanas.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 529.panta pirmās daļas 2.punktam procesuālo izdevumu atlīdzībai nosakāms 30 dienu termiņš no nolēmuma spēkā stāšanās dienas to labprātīgai atlīdzināšanai.

[18] Apsūdzētajam /Persona B/ 2021.gada 15.jūlijā piemērotie drošības līdzekļi – pieteikšanās policijas iestādē un aizliegums tuvoties un komunicēt ar /Persona A/ – atstājami negrozīti līdz sprieduma spēkā stāšanās brīdim.

[19] Rīcību ar lietiskajiem pierādījumiem, dokumentiem, citiem izņemtiem priekšmetiem un vērtībām noteic Kriminālprocesa likuma 240.pants. Atbilstoši šā panta pirmās daļas 1.punktā noteiktajam tos atdod to īpašniekiem vai likumīgajiem valdītājiem, bet, ja tie nav jāatdod šīm personām, - realizē – vai, ja tiem nav vērtības, - iznīcina vai izsniedz ieinteresētajai institūcijai pēc tās lūguma.

Izlemjot par lietā esošajiem lietiskajiem pierādījumiem, apelācijas instances tiesa nosaka šādu rīcību: divi slotas kāti un siekalu paraugi iepakojumā ar drošības uzlīmi Nr.343797, daktiloskopisko plēve ar roku pēdām aploksnē ar drošības uzlīmi Nr.21-137453 - iznīcināmi.

Savukārt seši DVD-R diski ar video un audio ierakstiem un USB atmiņas datu nesējs kā dokumenti saistībā ar tajā ietverto informāciju glabājami kopā ar krimināllietas materiāliem.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 563.panta pirmās daļas 2.punktu Kurzemes apgabaltiesa

nosprieda

Rīgas pilsētas tiesas 2023.gada 5.jūnija spriedumu atcelt pilnībā.

/Persona B/ atzīt par vainīgu pēc Krimināllikuma 125.panta trešās daļas un sodīt ar brīvības atņemšanu uz 5 gadiem un ar probācijas uzraudzību uz 2 gadiem,

/Persona B/ atzīt par vainīgu pēc Krimināllikuma 126.panta pirmās daļas un sodīt ar brīvības atņemšanu uz 9 mēnešiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo daļu pēc noziedzīgu nodarījumu kopības, piespriestos sodus daļēji saskaitot, galīgo sodu /Persona B/ noteikt brīvības atņemšanu uz 5 gadiem 6 mēnešiem un probācijas uzraudzību uz 2 gadiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 52.panta piekto daļu brīvības atņemšanas soda izciešanas termiņā ieskaitīt aizturēšanā un apcietinājumā pavadīto laiku no 2021.gada 12.maija līdz 2021.gada 13.jūlijam (ieskaitot).

Uzlikt par pienākumu /Persona B/ nākamajā darba dienā pēc atbrīvošanas no brīvības atņemšanas iestādes pieteikties papildsoda – probācijas uzraudzības – izpildes uzsākšanai Valsts probācijas dienesta teritoriālajā struktūrvienībā atbilstoši deklarētajai dzīvesvietai vai, ja nav deklarētās dzīvesvietas, — Valsts probācijas dienesta teritoriālajā struktūrvienībā, kuras darbības teritorijā atrodas viņa faktiskā dzīvesvieta.

/Persona B/ piemēroto drošības līdzekli - pieteikšanās policijas iestādē un papildus drošības līdzekli - aizliegumu tuvoties un komunicēt ar /Persona A/ atstāt negrozītu līdz spriedums stāsies spēkā.

Piedzīt no /Persona B/ /Persona A/ labā materiālā kaitējuma kompensāciju 1647,50 *euro* un kaitējuma kompensāciju par morālo aizskārumu 1750 *euro*.

Piedzīt no /Persona B/ valsts labā Juridiskās palīdzības administrācijas cietušajiem izmaksāto valsts kompensāciju 3750 *euro* un procesuālos izdevumus 800 *euro* par aizstāvja zvērināta advokāta Haralda Narbuta

sniegto juridisko palīdzību.

Noteikt 30 dienu termiņu no sprieduma spēkā stāšanās dienas kompensāciju un procesuālo izdevumu labprātīgai atlīdzināšanai un pienākumu iesniegt Rīgas rajona tiesai maksājumu apliecinošus dokumentus.

Lietiskos pierādījumus – divus slotas kātus un siekalu paraugus iepakojumā ar drošības uzlīmi Nr.343797, daktiloskopisko plēvi ar roku pēdām aploksnē ar drošības uzlīmi Nr.21-137453 iznīcināt.

Sešus DVD-R diskus ar video un audio ierakstiem un USB atmiņas datu nesēju kā dokumentus glabāt kopā ar krimināllietas materiāliem.

Nolēmumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā 10 darbdienu laikā Latvijas Republikas Augstākajā tiesā, Kriminālprocesa likuma 574., 575.pantā paredzētajos gadījumos, sūdzību iesniedzot Kurzemes apgabaltiesā.

Motivēta nolēmuma pieejamības diena 2025.gada 5.jūnijā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja A.Daidere

Tiesneses A.Āva

S.Reinholde

Dokuments parakstīts elektroniski ar drošu elektronisko parakstu un satur laika zīmogu